

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

5 17

№ 224

ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΣΩΜΑ

52ον.—Προσπαθείτε να διατηρήτε την καρδιά σας πάντα νέα...

Κύριε, ...Κι' όμως υπάρχουν τόσα σημάδια προαγγέλλοντα ένα χειμώνα, της ηλικίας σου, του αγασμένου σου, που θα ήθελα πολύ να τον έκλιπαρής στο όνομα των ωραιότερων ωρών μας, να κάνει, τι μπορεί, ακόμα και το αδύνατο, για να κρατήσει μέσα του την νεότητά της καρδιάς σου τόσο λατρεύω. Δεν πρόκειται για αυτόν τον κήνη των νεών, τις πρότερες και μέγιστη η πραγματική ηλικία του εαυτού του, μ' όλες τις αρετές και όλα τα ελαττώματα που αγαπώ σ' αυτόν. Γιατί αν οι άνδρες κουράζονται από μια μακράμενη γυναικά, και μια γυναικά μπορεί επίσης να υποφέρει βλέποντας το είδωλο της ζωής της να τληγώνεται από τον χρόνο...

Κυρία,

...Έχετε απολύτως δικιο. Έμεις οι άνδρες έχουμε συνηθισμένο από τις γυναικείες αιώνια νεότητά, δεν προσέχουμε όμως αρκετά να διατηρούμε και την άλλη νεότητά που πάντοτε οι γυναίκες περιμένουν από μας: την νεότητά της καρδιάς και του πνεύματος. Δεν νομίζω βέβαια ότι οι γυναίκες αποδίδουν τόσο σημασία, όσο έμεις στη σωματική νεότητά. Αυτό προέρχεται από την αντίληψη τους για τον έρωτα που, γενικά διαφέρει πολύ από την δική μας. Οι περισσότερες αφισώνονται μελλοντικά στο αίσθημα, στις αρετές της καρδιάς, παρά στην σωματική. Ακόμα και στο αίσθημα, συγκινούνται περισσότερο από το βλέμμα και από τον ήχο της φωνής, παρά από την καλοντυία των χαρακτηριστικών και την κομψότητα της εμφάνισης, με μολοντί η τελευταία υπερτερεί έναντι της προηγούμενης και μια γυναίκα προτιμά έναν καλοκαμωμένο άνδρα από έναν άσχημο που έχει όμοιο πρόσωπο. Ακόμα συχνά τις γυναικείες μάλλον μεταξέ τους, για ένα ψηλό και λε-

πτό άνδρα. Το όμορφό παιδί όμως με τα κανονικά χαρακτηριστικά και η έντονη παρουσία του, προκαλεί μάλλον την ελπίδα των γυναικών. Αντίθετος, οι άνδρες παρασύρονται από τις σωματικές αρετές μιας γυναίκας, την ομορφιά, την νεότητά και την κομψότητα. Είναι βέβαια, ότι υπάρχει μια αντίθεση στην αυτή κάποιος εγωισμός και ότι ένας ευαίσθητος άνδρας θα μπορούσε να ευχαριστηθεί κοντά σε μια γυναίκα όχι ομορφιά, αλλά και οι γνώσεις, η ηλιθιότητα και η νοσηρότητα δεν φαίνονται τόσο γρήγορα όσο η λαμπριότητα των εικόνων και η σωματική ομορφιά και γιατί για να εκπληκτική όσο αξίζει μια άσχημη γυναίκα με μεγάλη καρδιά, θα έπρεπε να της δοθεί καιρός να δείξει την ψυχή της. Ο ανδρικός εγωισμός όμως δεν έχει υπομονή. Επί πλέον δεν υπάρχει αμοιβαία ομορφιά, η σωματική ομορφιά μιας γυναίκας σκεπτεται μελλοντικά, όπως η σωματική ομορφιά ενός άνδρα, που δεν αντιστοιχεί με καμιά ήθητική αρετή, μπορεί να προ-

ΜΕΙΘΕΤΕ

Οι κάτοικοι της Βενεζουέλας απεχθάνονται το πατάκι. Δεν το πίνουν παρά μόνον όταν τους το διατάξουν οι γιατροί για φάρμακο. Απεχθάνονται από τις στατιστικές ότι σε 1000 ανθρώπους ένας μόνον φθάσει σε ηλικία 100 ετών. Όχι σε περισσότερους από 16 στα 65. Πιάνεται πέντε ετών μετάλλων είχε γνωστά, εκ των οποίων τα τρία ήταν ανεκαλύφθησαν τον παρελθόντα αιώνα. Πρώ 400 ετών μόνον έπια ετών ήταν γνωστά. Χίλιες εκατοντάδες λίρες πληρώσε μια φορά ο Ρόσος για ένα κλειδί. Από τι ήταν το κλειδί αυτό και τι θα κλειδωνε, μυστήριο!... Στο Μεξικό ως το χειρότερο επάγγελμα θεωρείται το να είναι κανείς... πρόεδρος της δημοκρατίας. Από το 1821 ως σήμερα 75 πρόεδροι. Αλλά από τους προέδρους αυτούς 4 αποκλειστικά σέθηκαν, ένας δηλητηριάστηκε, ελπίδα σε άπειρες εκδηλώσεις. Τη βλέπουμε σε όλες τις περιπτώσεις που την καλούν οι ανάγκες της κοινωνικής αλληλεγγύης. Δεν προσέρχεται σε όσες άλλοι, από νομισματική διάθεση, για λόγους κοσμικής επιδείξεως. Ανασκουμπιούνται τώρα και δουλεύει, και προσφέρει θεικές υπηρεσίες, όπου κι αν ταχθεί. Ο ανδρικός μας όμως κόσμος έχει πάρει συνήθεια την ευκολία επίθεσις εναντίον της γυναικάς. Ισχυρό από τις κοινωνικές μας συνήθειες, με όλα τα όπλα στα χέρια, με διαθεσιμότητα την εφημερίδα, το περιοδικό, το βιβλίο, το θέατρο, τη σπηλιά της επιθεώρησης, χρησιμοποιούμε τη δύναμή μας για την πολεμική έναντι των ελπίδων της ζωής. Αλλά σε όσους προέρχονται, με ειρωνεία, άλλες φορές πάλι με σοβαρότητα, και με κακία διαθεσιμότητα και συμπωματική μας υπερβολή σε μια καταστάσει έκτακτης ανάγκης εναντίον των συντηρών της ζωής μας. Κανένας δεν θα ζητούσε την ανακωχή αν οι λόγοι του αμειλίχτου πολέμου ήταν δικαιολογημένοι από τα πράγματα. Άλλα η μάχη διαιωνίζεται από εκτεταμένη ταχύτητα, από συνήθεια, από μια παράδοση κακή που θα έπρεπε πια να λησμονήσουμε. Νά τη λησμονήσουμε γιατί ελπίσαν οι συνήθειες που την επροκάλεσαν. Η σημερινή Ελληνίδα δεν είναι η χθестινή. Δεν είναι το μπιμπλό του σπιτιού, δεν είναι η αβούλα που μοναδικό προορισμό έχει τον εξορισμό. Στο κοινωνικό μας σύστημα παίρνει κι αυτή τη θέση της. Από πράγμα που ήταν γίνεται προσώπο πρόσωπο με βέλση, με κρίση, με γνώμη, με όντοτητα, με οικονομική αυτοτέλεια. Και από πάντοτε με αξιοπρέπεια. Είναι καιρός πια που έπρεπε τα δικτυωτά του γυναικωνίτη της και βγήκε στο φως της ζωής διεκδικώντας τα δικαιώματά της στον ήλιο. Δεν έφθασε, φυσικά εκεί που έφθασαν οι γυναίκες σε άλλες, πιο εξελιγμένες χώρες. Ποιος θ' αρνήσει όμως τα σταθερά δέματα που έχουν πραγματοποιήσει μέσα σε δυο δεκαετίες. Εδώ και είκοσι-εκατό χρόνια, τρομάζεσε να βρής στο Πανεπιστήμιο μια φοιτήτρια. Μόνο στη φιλοσοφική σχολή θα συναντούσες λίγα κορίτσια που προοριζόνταν για τον εκπαιδευτικό κλάδο. Στις άλλες σχολές η φοιτήτρια ήταν σπανιότητα φαινόμενο. Σήμερα ο αριθμός των φοιτητριών είναι σχεδόν ίσος με τον αριθμό των φοιτητών. Θα τη δής και στα νομικά, και στην Ιατρική, και στη χημεία, και στα φυσικομαθηματικά. Ακόμα και η θεολογική σχολή έχει τις φοιτήτριες της. Διηγορίες κυκλοφορούν στα δικαστήρια, αναρίθμητες γυναικείες δυνάμεις των ειδικότητων. Και κοντά σ' αυτές το πλήθος των κοριτσιών που εργάζονται σε ομορφιές, σε τράπεζες, σε εταιρείες, σε...

...Λουίζα, θα ξαναϊδωθούμε. Ελπίσω... Αί, όχι θα ήταν άπερισκεψία, καλέ μου Έρνεστο. Και όμως μετά μια σχεδόν έβδομη δεκαετία έχουν και πάλιν και άλλαξεσαν λόγια τρυφερά. Βλεπόντοισαν πια συχνότερα. Η παλιά τους αγάπη ξαναζωντανεύει στις καρδιές τους. Πόσα φιλά!... Πόσα ερωτεύονται!... Τι παράφορα αγαλλιάσματα!... Έξαφνα επενέβη η Μοίρα, η σκληρή Μοίρα. Ένα θρόνο είχαν πείσει στο ίδιο θέατρο, ο Έρνεστος με την γυναίκα του και η Λουίζα με τον άνδρα της. Τα δυο ζεύγη κάθισαν σε δυο πλατινά θρόνους. Με το πρώτο θέλημα που αντιπλάσαν ταράχθηκαν και οι δύο. Ο καθένας τους άρχισε να βλέπει και να εξετάζει το τρυφερό ημισυ του άλλου. Η Λουίζα είχε πει ότι ο σύζυγός της ήταν νέος, αξιοπρεπής, κομψός. Άλλα αυτό δεν ήταν αληθινό. Ο άνδρας της ήταν ένας άνθρωπος με μεγάλη κοιλιά, πενήνη, σχεδόν έτρω, με μύτη μελανισμένη και πρόσωπο κόκκινο. Μα κι ο Έρνεστος είχε πει ότι η σύζυγός του ήταν κομψή, αξιοπρεπής, νέα. Ψέματα. Ήταν μια γυναίκα λιγνή, κιτρινωμένη, με μύτη σουθληρή και όφρα άπαλο!... Οι δυο έρασαν έσκυψαν τα κεφάλια τους ντροπισμένα. Τι φρίκη!... Τι αίσχος!... Η Λουίζα πήρε τον άνδρα της κι έφυγε από το θέατρο πολύ πριν λείωση η παράσταση. Μα κι ο Έρνεστος δεν κάθησε ως το τέλος. Οι δυο ερωτευμένοι δεν ξανα συναντήθηκαν πια. Η νερόπι, η μεγάλη τους ντροπή είχε ξαναγεννηθεί σ' έρπειση την αγάπη τους, την παλιά τους αγάπη, ποδός ξαναζωντανεύει για λίγες μέρες, ύστερ' από τρία χρόνια. Πήσαν την απόφαση να ξεχάσουν ο ένας τον άλλον για πάντα. Μα ξήσαν την άχαρη ζωή τους πλάι στον άσχημο άνδρα της κείνης, πλάι στην άποκρουστική γυναίκα του αυτής. Το ερωτικό τους ρομάντζο είχε τελειώσει. Το δράμα της καρδιάς τους ήταν μεγάλο, αδόξατο, με όλα περνούν με τον καιρό, όλες οι πληγές κλείνουν, κι οι πληγές της καρδιάς άφου... ΓΟΥΣ ΤΑΥΟΣ ΓΚΕΡΣΤ

Ένα έρωτικό ΡΩΜΑΝΤΣΟ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

—Λουίζα! —Ερνεστο! —Αγαπημένη μου Λουίζα, πόσο χαίρω που σε ξαναβλέπω... —Κι' εγώ καλέ μου Έρνεστο. Είχαν να ιδωθούν τρία χρόνια. Και η ερωτική αυτή συνάντησή τους, το ηλιόλουστο αυτό πρωινό τους συγκίνησε και τους δυο βαθιά. —Αγαπώντουσαν άλλοτε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς των. Ζούσαν ο ένας για τον άλλο. Ήσαν βέβαια πως τίποτα απολύτως δεν θα τους χωρίσει. Μα η ζωή είχε σκληρή. Κι' ένα πρωί πριν τριετίας ριχτηκαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου για τελευταία φορά. Η οικογένεια της Λουίζας θα φευνε για ένα μακρινό ταξίδι. Τα δεινρά τους έσβησαν. Οι ελπίδες των συνετριβόντο. Ποθοσαν να εναυθούν με τους δεσμούς του γάμου και να που ο πόθος τους αυτός έσβησε για πάντα... για πάντα. Μια δολοφονική ώρα έκλεισαν για το χωρισμό τους σαν μικρά παιδιά. —Δεν θα μπορούσα να ζήσω χωρίς εσένα, Έρνεστο!... —Καμιά γυναίκα δεν θα χαρή πια τα φιλιά μου, Λουίζα μου. Θα ζήσω μόνος κι' ερμής. —Κι' εγώ δεν θα παντρευτώ, στο όρκισμαι! —Νοιάω πως θα πεθάνω από τη λύπη μου! —Η ζωή δεν έχει πια καμιά χαρά για μένα

...Αγκαλιάστηκαν για στερνή φορά, φιλήθηκαν με πάθος, έχυσαν κι' άλλα ακόμα δάκρυα και χώρισαν. Ο Έρνεστος έμεινε στο Παρίσι. Η Λουίζα πήγε στο Λονδίνο με τους γονείς της. Στις αρχές αντιπλάσαν μερικές επιστολές, αλλά με τον καιρό οι επιστολές έγιναν σπανιότητες. Έτσι πέρασαν τα τρία ελευθέρων χρόνια του χωρισμού τους. —Αρκετή ώρα τώρα, ύστερα από τόσον μακρύ χωρισμό, κτύπαζαν βουβόι ο ένας τον άλλο. Ο Έρνεστος τέλος μίλησε πρώτος: —Είσαι βέβαια, πάντοτε ζωντανή κι' ωραία... με τα όμορφα σου μάτια, με τη φρεσκάδα του προσώπου σου. Πιο νέα και πιο λεπτή ακόμα από άλλοτε. —Αλλά και σ' δεν άλλαξε διόλου Έρνεστο. Είσαι γοητευτικός όπως άλλοτε... —Πόσο χαίρω που σε ξαναβλέπω, Λουίζα!... Επισθυμάς πολύ να μάθω τι έγινε; Βιάζεσαι; —Όχι, και πολύ!... —Τότε, λοιπόν, πάμε να πάρουμε κάτι στο δικτυωτό περίπτερο. —Όπως θέλεις. —Κάθισαν λίγο παράφορα κι' άρχισαν να μιλούν. —Εφυνε από την Άγγλεια. —Ναι... Ενα ταξίδι αναμνηστικό. Θα μείνω δυο μήνες εδώ. —Μόνη... Είσαι... ρώτησε ο Έρνεστος, χαμογελώντας. —Αί, όχι, μόνη... —Και πρόσθεσε χαμηλόφωνα: —Με τον άνδρα μου. —Μπρί, Είσαι... —Βέβαια... —Εκείνος άπάντησε με τόνο σχεδόν ποικιλτικό: —Κι' εγώ το ίδιο.

...Τότε δεν μπορείς νάχης παρά- πονα έναντιον μου, είπε η Λουίζα. Αλήθεια, είνε η ζωή... Πρώ τριών έτών έχασες την ευκαιρία. Αν μού έλεγες τότε να σε άκόλουθόσα, θα σε άκόλουθόσα. Μα εσένα σε ε- τρώμασαν οι δυσκολίες. Τώρα πια δ'τι έγινε, έγινε... —Είσαι τούτ' άχριστον εύχισμέ- νη Λουίζα; —Βέβαια, άπάντησε εκείνη μ' ένα όφρα άγέφυγο. —Και εγώ το ίδιο, είπε ο Έρ- νέστος με ζωντανότητα. Και ο άν- δρας σου τί κάνει; —Είνε βιομηχανός, υποθέτω. —Και πολύ πλούσιος, υποθέτω. —Ναι, πολύ. —Αξιαγάπητος... κομψός... νέ- ος; —Είμαι υποχρεωμένη να το ά- μολόγησω... Τώρα πές μου και σ' για τη γυναίκα σου. Είνε γάμος εκ συμφέροντος... ή εξ έρωτος; —Καμιά φορά το συμφέρον και ο έρωας συμβαδίζουν... —Είνε νέα... κομψή... αξιοπρε- πής; —Δεν μπορώ να το άρνηθώ. —Λοιπόν, όλα πηγαίνουν κατ' εόχην Έρνεστο. —Ναι, κατ' εόχην, Λουίζα. —Αναστέναξαν και οι δύο με πό- νο. —Εκείνος της πήρε το χέρι, το ά- ποϊον αυτή δεν άπέσυρε. —Όπως και άν έχη το πράγμα, είνε ο Έρνεστος, ή άληθινή εόχη- χια για μένα ήσουν σ'... —Κι' εγώ, κι' εγώ σε λάτρευα, καλέ μου Έρνεστο. —Μα πια της βούρκωσαν καθώς μιλούσε. —Ο Έρνεστος έννοιωσε την καρ- διά του βαρεία, μολυβένια!... —Μεσημέρι! Δώδεκα και μισή! είπε ξαφνικά η Λουίζα. —Ο Έρνεστος άναστέναξε.

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΛΛΗΝΙΔΑ

Η ήθηκή Ελληνίδα δε χάρη- κει! Μας το έροτοφώνει σ' ένα γράμμα της η αναγνώστριά και ανακαμβάνει την υπερκασι των όμοιών της διαμαρτυρομένη έ- ναγνιστον έκλεινον που με τούτη προ- χηρότητα διασώσουν την ύπολη- ψι της γυναικάς. Είνε ανάγκη να προσθέσω ότι προσυπογράφω με τα δυο χέρια τη συνηγορία; Πιστεύω άπoluta στη ήθηκή της Ελληνίδα και μάλιστα —θα σάς φανή παρadoxo— της σύγχρονης Ελληνίδας. Είνε πιο άπλη, πιο ελκρινής, πιο θετική, πιο φυσιολογική από τις Ελληνίδες των προηγούμε- νων γενών. Είναι κατι ακόμα, που εκκινεί δεν εκκινεί; Συμμε- τέχει, φυσικά και σωματικά στις προστάσεις του τόπου της. Την ελπίδα σε άπειρες εκδηλώσεις. Τη βλέπουμε σε όλες τις περιπτώ- σεις που την καλούν οι ανάγκες της κοινωνικής αλληλεγγύης. Δεν προσέρχεται σε όσες άλλοι, από νομισματική διάθεση, για λό- γους κοσμικής επιδείξεως. Ανα- σκουμπιούνται τώρα και δουλεύει, και προσφέρει θεικές υπηρεσίες, όπου κι αν ταχθεί. Ο ανδρικός μας όμως κόσμος έχει πάρει συνήθεια την ευκολία επίθεσις εναντίον της γυναικάς. Ισχυρό από τις κοινωνικές μας συνήθειες, με όλα τα όπλα στα χέρια, με διαθεσιμότητα την εφη- μερίδα, το περιοδικό, το βιβλίο, το θέατρο, τη σπηλιά της επιθεώ- ρησης, χρησιμοποιούμε τη δύ- ναμή μας για την πολεμική έναν- τι των ελπίδων της ζωής. Αλλά σε ό- σους προέρχονται, με ειρωνεία, άλλες φορές πάλι με σοβαρότητα, και με κακία διαθεσιμότητα και συμπωματική μας υπερβολή σε μια καταστάσει έκτακτης ανάγκης εναντίον των συντηρών της ζωής μας. Κανένας δεν θα ζητούσε την ανακωχή αν οι λόγοι του αμειλί- χτου πολέμου ήταν δικαιολογημέ- νη από τα πράγματα. Άλλα η μάχη διαιωνίζεται από εκτετα- μένη ταχύτητα, από συνήθεια, από μια παράδοση κακή που θα έπρε- πε πια να λησμονήσουμε. Νά τη λησμονήσουμε γιατί ελπίσαν οι συνήθειες που την επρο- κάλεσαν. Η σημερινή Ελληνίδα δεν είναι η χθестινή. Δεν είναι το μπιμπλό του σπιτιού, δεν είναι η αβούλα που μοναδικό προο- ρισμό έχει τον εξορισμό. Στο κοι- νωνικό μας σύστημα παίρνει κι αυ- τή τη θέση της. Από πράγμα που ήταν γίνεται προσώπο πρό- σωπο με βέλση, με κρίση, με γνώ- μη, με όντοτητα, με οικονομική αυτοτέλεια. Και από πάντοτε με αξιοπρέπεια. Είναι καιρός πια που έπρεπε τα δικτυωτά του γυναικωνίτη της και βγήκε στο φως της ζωής διεκδικώντας τα δικαιώματά της στον ήλιο. Δεν έφθασε, φυσικά εκεί που έφθασαν οι γυναίκες σε άλλες, πιο εξελιγμένες χώρες. Ποιος θ' αρ- νήσει όμως τα σταθερά δέματα που έχουν πραγματοποιήσει μέσα σε δυο δεκαετίες. Εδώ και είκοσι-εκατό χρόνια, τρομάζε- σε να βρής στο Πανεπιστήμιο μια φοιτήτρια. Μόνο στη φιλοσο- φική σχολή θα συναντούσες λίγα κορίτσια που προοριζόνταν για τον εκπαιδευτικό κλάδο. Στις άλλες σχολές η φοιτήτρια ήταν σπανιότητα φαινόμενο. Σήμερα ο αριθμός των φοιτητριών είναι σχεδόν ίσος με τον αριθμό των φοιτητών. Θα τη δής και στα νομικά, και στην Ιατρική, και στη χημεία, και στα φυσικομαθη- ματικά. Ακόμα και η θεολογική σχολή έχει τις φοιτήτριες της. Διηγορίες κυκλοφορούν στα δι- καστήρια, αναρίθμητες γυναικεί-ες δυνάμεις των ειδικότητων. Και κοντά σ' αυτές το πλήθος των κο- ρισιών που εργάζονται σε ομορ- φιές, σε τράπεζες, σε εταιρείες, σε...

σε καταστήματα, σε εργαστήρια, σε έργαστάρια. Δεν είναι δε μόνο κορίτσια των λαϊκών στρατώνων που αναζη- τούν στη δουλειά τους πόρους της ζωής τους. Η άστική τάξις προ- χωρεί στην κίνηση. Κοπέλες από γνωστά σπία με γνωστά όνόμα- τα, με την κοινωνική τους θέση, υπερνικούν την αντίδρασι της οι- καγενείας και κατεβαίνουν στον άγωνα της βιοπάλης, όχι γιατί τους έλειψαν τα μέσα συντηρή- σεις από την πατρική στέγη, άλ- λά γιατί θέλουν ν' άποκτησουν κι' αυτές εκείνο που έπι τόσους αιώνες έλειψε από τη γυναικά: Την οικονομική τους ύπoστάσι. Η Ελληνίς αυτή υπήρξε η πηγή της διαφθοράς. Σ' αυτήν όρεί- λονται οι γάμοι — άγοραπωλησί- ες, που είνε πιο άνηθικοί από τους ελεύθερους δεσμούς. Γιατί άν ένας έλευθέρος σύνδεσμος έ- χει για δικαιολογία την άγάπη, κι' αυτό το βράδυ πρόσζε πως δεν γυρίζει ή γή άλλα ό...ούρανος. Τούτέστιν άναγνώσται μου κι' άγαπητοί μου φίλοι άπ' το μεθύσι, έβλεπε τον...ούρανό σφοντύλι! ΕΜΜΕΤΡΟ "ΡΕΠΟΡΤΑΖ," Στόν άλλο κόσμο ΥΠΟ Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ (8ον) (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) Σ' εκείνη την περίφημη ταβέρνα του Γιαγκούλα, που για φά, δεν ήθελες δόλοκληρη σακκούλα. Τον Γαλιλαίο πρόσζε να πηγή γιοματάρη και τελείως να μη μπορή τα πόδια του να πάρη. Παραπατούσε, τρίκλιζε στής νύχτας τη σιγή τα πάντα στριφογυρίζα μπροστά του, προφανώς κι' αυτό το βράδυ πρόσζε πως δεν γυρίζει ή γή άλλα ό...ούρανος. Τούτέστιν άναγνώσται μου κι' άγαπητοί μου φίλοι άπ' το μεθύσι, έβλεπε τον...ούρανό σφοντύλι! ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ Δεκάτη τ' ώρολόγιον κοντεύει να σημάνη και το γκαρσόν του μαγαζιού φωνάζω μανι - μανι. Πληρώνω το λογαριασμό, το «πουρουπόα», την πρόνοια κι' έντός λίγου βρίσκομαι, να πούμε, στην...Ομόνοια. Παρέρχετ' ένα τέταρτον κι' εγώ στο μεταξύ γυρίζω πιάτος και «γκαραίς» και ψάχνω για ταξι —Ταξι! φωνάζω δες και τρίς. Σωφέρ κάνε, ταξάκι! Και μ' άπαντά κάποιος μικρός: —Κανένα...καρροτσάκι! ΟΝΕΙΡΟ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΠΛΕΙ Με τις φωνες των πόλισμαν και με το νταβατούρι, μια σιλουέτα πρόβαλε σ' άπέναντι παντζούρι. Ήταν ο μέγας Φαράω, ο κομοεόκακυσμένος ο βασιλεύς ο Αιγύπτιος όστις κοιμόταν...ύπτιος και βγήκε στο παράθυρο, άγυροζυπνημένος. —Ρε σεις, τους λέει, δεν παύετε να κλείω λίγο ματι; —Τι λέτε; —Δεν μ' άφίνετε να κοιμηθώ κομμάτι; —Γιατί σ' άνησυχάσατε; —Μ' άλλαζατε τα ράμματα και στην καλύτερη στιγμή, μου κάνατε ταραμάτα! —Τι σας συμβαίνει; τον ρωτώ. —Τι να συμβή καλέ μου; Σάν άνθρωπος της εποχής έτούτης του πολέμου, έκάθισα μονάχος μου κι' έδείπνησα το βράδυ με λίγα μαυρομάτικα φακόλια, λίγο λαδί. Καθάρια το πιάτο μου, τελείωσα το δείπνο και τώρριξα στον ύπνο. Χωρίς πολλές περιστροφές, άπεκοιμήθην γρήγορα κι' όνειρεόμουν πράγματα όμορφα και παρηγορά. Τούτέστιν στίς άνεπιώτες στοματικές ζαλάδες όνειρεόμουν τις έπτά...π α χ ε ι ε ς ά γ ε λ ά δ ε ς! Είχα μπροστά μου, δηλαδή, γιοαούρε, γάλα, κρέας, κι' έστω κατ' όναρ, πέραγα στιγμές πολύ όμορ- φες. Μα δυστυχώς, με τις φωνές και με την φασαρία άπότομα την έχασα στην την εύκαιρία —Μεγάλη η άτυχία σας... —Μά ποιος τους είχε βάλει, ατύχους τους άφιλότητους να βάλουν τις φωνές; —Και τώρα τι θα κάνετε; —Θα ξαναπέσω πάλι. Μωρέ, θα ξανακοιμηθώ κι' άς δώ και τις... Ισχυρές! (Η συνέχεια και πάλι εις την έκδοσι την άλλην)

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ Γνωμικά • Τα σύννεφα μπορούν να σκε- πάζουν ένα άστέρι. Τα σύννεφα όμως φεύγουν ενώ το άστέρι μέ- νει. (Β ω θ ε ν ά γ κ ρ) • Μη πέσης να κοιμηθής προ- τού τελειώσης όλες τις δουλειές της ημέρας σου. (Π υ θ α γ ο ρ α ς) • Όταν διατάξας σ' όλα δεν καταφέρνεις τίποτε. (Δημοκρίτος) • Η νεότης είνε πλάση, η άν- δρική ηλικία πάλι, θα γηρατέα θλίψει. (Νίπισσας)

ΕΜΜΕΤΡΟ "ΡΕΠΟΡΤΑΖ," Στόν άλλο κόσμο ΥΠΟ Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ (8ον) (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) Σ' εκείνη την περίφημη ταβέρνα του Γιαγκούλα, που για φά, δεν ήθελες δόλοκληρη σακκούλα. Τον Γαλιλαίο πρόσζε να πηγή γιοματάρη και τελείως να μη μπορή τα πόδια του να πάρη. Παραπατούσε, τρίκλιζε στής νύχτας τη σιγή τα πάντα στριφογυρίζα μπροστά του, προφανώς κι' αυτό το βράδυ πρόσζε πως δεν γυρίζει ή γή άλλα ό...ούρανος. Τούτέστιν άναγνώσται μου κι' άγαπητοί μου φίλοι άπ' το μεθύσι, έβλεπε τον...ούρανό σφοντύλι! ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ Δεκάτη τ' ώρολόγιον κοντεύει να σημάνη και το γκαρσόν του μαγαζιού φωνάζω μανι - μανι. Πληρώνω το λογαριασμό, το «πουρουπόα», την πρόνοια κι' έντός λίγου βρίσκομαι, να πούμε, στην...Ομόνοια. Παρέρχετ' ένα τέταρτον κι' εγώ στο μεταξύ γυρίζω πιάτος και «γκαραίς» και ψάχνω για ταξι —Ταξι! φωνάζω δες και τρίς. Σωφέρ κάνε, ταξάκι! Και μ' άπαντά κάποιος μικρός: —Κανένα...καρροτσάκι! ΟΝΕΙΡΟ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΠΛΕΙ Με τις φωνες των πόλισμαν και με το νταβατούρι, μια σιλουέτα πρόβαλε σ' άπέναντι παντζούρι. Ήταν ο μέγας Φαράω, ο κομοεόκακυσμένος ο βασιλεύς ο Αιγύπτιος όστις κοιμόταν...ύπτιος και βγήκε στο παράθυρο, άγυροζυπνημένος. —Ρε σεις, τους λέει, δεν παύετε να κλείω λίγο ματι; —Τι λέτε; —Δεν μ' άφίνετε να κοιμηθώ κομμάτι; —Γιατί σ' άνησυχάσατε; —Μ' άλλαζατε τα ράμματα και στην καλύτερη στιγμή, μου κάνατε ταραμάτα! —Τι σας συμβαίνει; τον ρωτώ. —Τι να συμβή καλέ μου; Σάν άνθρωπος της εποχής έτούτης του πολέμου, έκάθισα μονάχος μου κι' έδείπνησα το βράδυ με λίγα μαυρομάτικα φακόλια, λίγο λαδί. Καθάρια το πιάτο μου, τελείωσα το δείπνο και τώρριξα στον ύπνο. Χωρίς πολλές περιστροφές, άπεκοιμήθην γρήγορα κι' όνειρεόμουν πράγματα όμορφα και παρηγορά. Τούτέστιν στίς άνεπιώτες στοματικές ζαλάδες όνειρεόμουν τις έπτά...π α χ ε ι ε ς ά γ ε λ ά δ ε ς! Είχα μπροστά μου, δηλαδή, γιοαούρε, γάλα, κρέας, κι' έστω κατ' όναρ, πέραγα στιγμές πολύ όμορ- φες. Μα δυστυχώς, με τις φωνές και με την φασαρία άπότομα την έχασα στην την εύκαιρία —Μεγάλη η άτυχία σας... —Μά ποιος τους είχε βάλει, ατύχους τους άφιλότητους να βάλουν τις φωνές; —Και τώρα τι θα κάνετε; —Θα ξαναπέσω πάλι. Μωρέ, θα ξανακοιμηθώ κι' άς δώ και τις... Ισχυρές! (Η συνέχεια και πάλι εις την έκδοσι την άλλην)

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΥΔΑΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ Μαύρα μάτια Στή γή Γι' αυτά τα μαύρα μάτια τα μάτια μου διακρύβουν λες και μου καθάριζαν κρεμμύδια από τα βάρκα. Είς τας τόσας προσπάθειάς να στραφώμεν προς την γή και να γίνωμεν άγρόται κηπουροί και γεωργοί Αυτά τα μαύρα μάτια πολλές καρδιές ραγίζουνε κι' έμένα μου θυμίζουνε φασόλια — μαυρομάτικα. ΚΩΣΤΗΣ ΚΑΠΑΜΑΣ μες τις τόσες διαλέξεις και στα λόγια τα σοφά έβωας μια συναυλία κι' η κυρία...Χ ω ρ α φ α ι

Εραστής και σύζυγος

(Πολύ αισθηματική σκηνή μεταξύ των δυο ερωτευμένων. Έκείνη έχει παραδοθεί στην άγκαλιά του με τα μάτια κλειστά. Εκείνος της χαϊδεύει τα μαλλιά, σιγά-σιγά απαλά.)

Εκείνη: Και θα ζήσουμε μαζί;
Εκείνος: Όπου να θέλω θα σε θαρραλεύω...

Εκείνη: Έγώ δεν θα σε αρνηθώ ποτέ. Αλλά μόλις νοιώσω ότι ετοιμάζεσαι να βρεθείς εσύ, θα φύγω, για να διατηρήσω το δικαίωμά μου να είμαι ελεύθερη από τον έρωτά σου...

Εκείνος: Γιατί να μιλάμε για απεικονισμούς και απεικονισμούς; Μ' αγαπάς;
Εκείνη: Ναι, αγαπώ!

Εκείνος: Θα ζήσουμε μαζί. Σε μια φωλιτσα, πνιγμένη στα λουλούδια και στις πρασιναδες. Εκεί μέσα θα σε αγαπάω, θα σε κοιτάω, θα σε χαϊδεύω, θα σε φιλάω, θα σε κρατάω, θα σε κρατάω, θα σε κρατάω...

Εκείνη: Ακούσε. Για να μη σε αρνηθώ ποτέ, πρέπει να λαμβάνω από τώρα τα μέτρα μου...

Εκείνος: Σαν τι μέτρα;
Εκείνη: Θα συμφωνήσω με ό,τι σου πω;

Εκείνος: Είπε δυνατόν να διαφωνήσω;
Εκείνη: Λοιπόν, μέσα στο σπίτι μας, στη βαλίτσα μας που λές, στο βάθος του κήπου, θα διατηρήσω τη γκαρσονιέρα σου.

Εκείνος: (Ετοιμός να πέσει)

άνθρωπος): Τη γκαρσονιέρα μου;!

Εκείνη: Μάλιστα, τη γκαρσονιέρα σου. Θάνε πνιγμένη μέσα στα δένδρα. Που θα τη σκεπάζουν από τα μάτια του κόσμου. Θάνε κουκλιτσάκι, δροσερή το καλοκαίρι, ζεστή το χειμώνα, στα κρύσταλλα θα ευωδιάζουν οι πιο μεθυσιτικοί κάλυκες, θα επικρατεί παντού ηλιόφως, θα χαλά κάτω από πνιγνύοντα τα δένδρα, θα θαρραύουν στο στα παραθύρα θα φιλάει ρουχ τη μέρα. Και μέσα σ' αυτό τον παράδεισο θα δεχθείς την έρωμένη σου!

Εκείνος (πέφτει ανάποδα): Την έρωμένη μου;!! Πουάν έρωμένη μου;

Εκείνη (σφιγγεται περισσότερο στην άγκαλιά του): Έμένα, φυσικά. Θα σ' αγαπάω βιαστικά, λιγάκι, αργαργα, με την άρεσκή σου, θα σε κρατάω, θα σε κρατάω, θα σε κρατάω...

Εκείνος: Γιατί να μιλάμε για απεικονισμούς και απεικονισμούς; Μ' αγαπάς;
Εκείνη: Ναι, αγαπώ!

Εκείνος: Θα ζήσουμε μαζί. Σε μια φωλιτσα, πνιγμένη στα λουλούδια και στις πρασιναδες. Εκεί μέσα θα σε αγαπάω, θα σε κοιτάω, θα σε χαϊδεύω, θα σε φιλάω, θα σε κρατάω, θα σε κρατάω, θα σε κρατάω...

Εκείνη: Ακούσε. Για να μη σε αρνηθώ ποτέ, πρέπει να λαμβάνω από τώρα τα μέτρα μου...

Εκείνος: Σαν τι μέτρα;
Εκείνη: Θα συμφωνήσω με ό,τι σου πω;

Εκείνος: Είπε δυνατόν να διαφωνήσω;

και στα λουλούδια...

Εκείνος (ανάυδος): Τον άνδρα σου; Πουάν άνδρα σου; Εκείνη: Βέβαια! Όταν περάσουν οι ερωτικές ώρες των παραινύσεων, φίλων μας, θα φτάνουμε, θα σε φιλάω θιαστικά και θα φεύγω. Και συ θα φεύγεις και συ με τη σειρά σου, θα θαίνεις απ' την πίσω πόρτα του σπιτιού και θα πνιγνύεις τη χτυπημένη μπροστινή πόρτα του σπιτιού μας. Θα σ' ανολύω μ' ένα φριχτό καρδιοχτύπι: «Θέ μου! Αν άρνούσαι λίγο ακόμα; Μόλις προφθάσει!» Και συ θα μπαίνεις, κουρασμένος από το γράφισμα, κακόκοιμος, ελαφρά έκνευσιμένος, κρατώντας ένα ή δυο πακέτια... γιατί θα κρατάς απαρητηγώς πακέτια... — Θα με φιλάς επαγγελματικά στο μετωπο, και θα περής σε μια πολυθρόνα, για να διαβάσεις την εφημερίδα που θα εγώλης από την τσέπη σου. Και θα με ρωτάς αδιάφορα, όχι από πραγματική ανάγκη, μα για να πής κάτι: «Πώς πέρασε τ' άπογευμα σου;» Και θα σου απαντώ με κομμένη φωνή ένα σωρό ψευτιές, για μολιστρες, καπελλοδες, ψωνία στα μαγαζιά... Και θα με πιστεύεις και θα τρώμε και θα κοιμώμαστε... Για να επαναληφθώ το ίδιο την άλλη μέρα, και ύστερα την άλλη και όλες τις μέρες της ζωής μας, ως τη συντέλεια του κόσμου...

Εκείνος: Δηλαδή, θα είμαι εσύ ο έραστής και ο σύζυγος;
Εκείνη: Σε πειράζει; Θα σε συζύγω, για να τονώσης το ρόλο του έραστου και την προσωπικότητά του. Κι' έτσι, δε θα βαρεθούμε ποτέ...

Εκείνος: Είσαι σοφή... Πότε θα παντρευθούμε λοιπόν;
Εκείνη: Όποτε θέλεις...

Εκείνος: Και θα στεγασουμε τον έρωτά μας σε μια φωλιτσα χαμένη στις πρασιναδες;
Εκείνη: Ασφαλώς.

Εκείνος: Και θα μ' απαιτήσεις άμειωτος;
Εκείνη: Χωρίς αμφιβολία...

Εκείνος: Σ' ευχαριστώ... (Φυλίζονται εσπάζ).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Εγκρέμισε το κελλάι του

Καταληκτικά πράγματα συνέβησαν σε μια αμερικανική φυλακή:

Σ' ένα απ' τα κελλάια ήταν κλεισμένος με τριήμερο φυλάκιο, επί διαταράζει της κοινής ησυχίας, κάποιος Ουίλλιαμ Γουόρντ, γνωστός 'Αμερικανός αθλητής. Ο άνθρωπος αυτός, προικισμένος με μεγάλη μυϊκή δύναμη, εγκρέμισε τελείως το κελλάι του, ρίχνοντας τόν τούχο, ξεριζώνοντας κυριολεκτικώς την πόρτα κι' εδρασητεύσε. 'Εν τούτοις προτού φύγει, έγραψε ένα σημείωμα στην διεύθυνση των φυλακών, εκφράζοντας την αγανάκτησή του για την κακή ποιότητα των υλικών με τα οποία είναι χτισμένες οι αμερικανικές φυλακές.

Τα όρολόγια

Στα 158 π.Χ. μετεχειρίσθησαν για πρώτη φορά στη Ρώμη μερικά περιεργα όργανα που έδειχναν τις ώρες. Ωρολόγια και ήλιακά ωρολόγια χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά στα 913 π. Χ. Στα 801 π. Χ. οι 'Αράβες έφεραν στη χώρα τους τα όρολόγια, τα οποία άναυωθηκαν από τών 'Ιταλών στα 1300. Για πρώτη φορά στα 1369 στην έκκλησία του Ουεστμίνστερ έβαλαν ένα ωρολόγιον που έσημαινε τις ώρες. Πολύ δε άργότερα, στα 1540 καθάρθηκαν να κανονίσουν τας κι-νήμες τών δεικτών. 'Ενα από τα ωρολόγια αυτά σώζεται ως σήμε-ρα εις τα ανάκτορα του Σάμπτον Κούρτ. Φέρει χρονολογία 1540 και τα αρχικά γραμμάτια Ν. Ο. Τα έκκρεμη ωρολόγια έφευρεθήσαν από τόν 'Ολλανδό Κρομεντλ στα 1656.

Τα ρολόγια της τσέπης έφευρέθησαν το 1477, από δε το 1500 μετεχειρίζοντο αυτά για αστρονομικές παρατηρήσεις. Το 1530 ο αυτοκράτωρ Κάρολος ο Ε' έλεγε: «Αυτά ρολόγια που έμοιαζε κάπως με τα σημερινά».

Το 1577 εισήχθησαν τα ρολόγια στην 'Αγγλία και τη Γερμανία. 'Η έφευρεσις πήρε γρήγορα έρση και επί πολύ κατεσκεύαζαν ρολόγια για όλο τόν κόσμο. Τα ρολόγια με το έλατήριο εφευρέθησαν στην 'Αγγλία από τινος Οραχ το 1658, τα δε έπανοήθησαν και στην 'Αγγλία έπιστος το 1676 από τινος Μπάρνι.

Η χρήση τών έκκρεμη και τών ωρολογίων της τσέπης ίσχυε να γίνεται από το 1631.

Από τί γίνεται το σουλάκι

Το γνωστότατο λουλούδι κατασκευάζεται από τα φύλλα ενός δένδρου το οποίο άφθονει κιώως στις 'Ινδίες, στην 'Ανγκυρα, η Σενεγάλη, στη Γουατεμάλα, τη Βενεζουέλα και στη Βραζιλία. Τα φύλλα του δένδρου αυτού άφ' ολίγων ριχνοντάς μέσα σε ειδικά δεξαμενές γεμάτες νερό. 'Εκεί έσα νερό και φύλλα σαπίζουν και γίνεται ένα υγρό με χρώμα θαλασσί. Το υγρό αυτό μεταφέρεται ι ιτόπιν σε άλλη δεξαμενή, όπου άφ' ολίγων τευθί επί πολύ, άφηνεται εν τέλει να κατασταλάξει. 'Επειτα δαγάζουν το νερό, όποτε στο βάθος της δεξαμενής μένει μια μπλε άσπρη λάσπη αυτή όταν ξεραθή, γίνεται το σουλάκι που γνωρίζομε.

Το γνωστότατο λουλούδι κατασκευάζεται από τα φύλλα ενός δένδρου το οποίο άφθονει κιώως στις 'Ινδίες, στην 'Ανγκυρα, η Σενεγάλη, στη Γουατεμάλα, τη Βενεζουέλα και στη Βραζιλία. Τα φύλλα του δένδρου αυτού άφ' ολίγων ριχνοντάς μέσα σε ειδικά δεξαμενές γεμάτες νερό. 'Εκεί έσα νερό και φύλλα σαπίζουν και γίνεται ένα υγρό με χρώμα θαλασσί. Το υγρό αυτό μεταφέρεται ι ιτόπιν σε άλλη δεξαμενή, όπου άφ' ολίγων τευθί επί πολύ, άφηνεται εν τέλει να κατασταλάξει. 'Επειτα δαγάζουν το νερό, όποτε στο βάθος της δεξαμενής μένει μια μπλε άσπρη λάσπη αυτή όταν ξεραθή, γίνεται το σουλάκι που γνωρίζομε.

Το γνωστότατο λουλούδι κατασκευάζεται από τα φύλλα ενός δένδρου το οποίο άφθονει κιώως στις 'Ινδίες, στην 'Ανγκυρα, η Σενεγάλη, στη Γουατεμάλα, τη Βενεζουέλα και στη Βραζιλία. Τα φύλλα του δένδρου αυτού άφ' ολίγων ριχνοντάς μέσα σε ειδικά δεξαμενές γεμάτες νερό. 'Εκεί έσα νερό και φύλλα σαπίζουν και γίνεται ένα υγρό με χρώμα θαλασσί. Το υγρό αυτό μεταφέρεται ι ιτόπιν σε άλλη δεξαμενή, όπου άφ' ολίγων τευθί επί πολύ, άφηνεται εν τέλει να κατασταλάξει. 'Επειτα δαγάζουν το νερό, όποτε στο βάθος της δεξαμενής μένει μια μπλε άσπρη λάσπη αυτή όταν ξεραθή, γίνεται το σουλάκι που γνωρίζομε.

Το γνωστότατο λουλούδι κατασκευάζεται από τα φύλλα ενός δένδρου το οποίο άφθονει κιώως στις 'Ινδίες, στην 'Ανγκυρα, η Σενεγάλη, στη Γουατεμάλα, τη Βενεζουέλα και στη Βραζιλία. Τα φύλλα του δένδρου αυτού άφ' ολίγων ριχνοντάς μέσα σε ειδικά δεξαμενές γεμάτες νερό. 'Εκεί έσα νερό και φύλλα σαπίζουν και γίνεται ένα υγρό με χρώμα θαλασσί. Το υγρό αυτό μεταφέρεται ι ιτόπιν σε άλλη δεξαμενή, όπου άφ' ολίγων τευθί επί πολύ, άφηνεται εν τέλει να κατασταλάξει. 'Επειτα δαγάζουν το νερό, όποτε στο βάθος της δεξαμενής μένει μια μπλε άσπρη λάσπη αυτή όταν ξεραθή, γίνεται το σουλάκι που γνωρίζομε.

Το γνωστότατο λουλούδι κατασκευάζεται από τα φύλλα ενός δένδρου το οποίο άφθονει κιώως στις 'Ινδίες, στην 'Ανγκυρα, η Σενεγάλη, στη Γουατεμάλα, τη Βενεζουέλα και στη Βραζιλία. Τα φύλλα του δένδρου αυτού άφ' ολίγων ριχνοντάς μέσα σε ειδικά δεξαμενές γεμάτες νερό. 'Εκεί έσα νερό και φύλλα σαπίζουν και γίνεται ένα υγρό με χρώμα θαλασσί. Το υγρό αυτό μεταφέρεται ι ιτόπιν σε άλλη δεξαμενή, όπου άφ' ολίγων τευθί επί πολύ, άφηνεται εν τέλει να κατασταλάξει. 'Επειτα δαγάζουν το νερό, όποτε στο βάθος της δεξαμενής μένει μια μπλε άσπρη λάσπη αυτή όταν ξεραθή, γίνεται το σουλάκι που γνωρίζομε.

Το γνωστότατο λουλούδι κατασκευάζεται από τα φύλλα ενός δένδρου το οποίο άφθονει κιώως στις 'Ινδίες, στην 'Ανγκυρα, η Σενεγάλη, στη Γουατεμάλα, τη Βενεζουέλα και στη Βραζιλία. Τα φύλλα του δένδρου αυτού άφ' ολίγων ριχνοντάς μέσα σε ειδικά δεξαμενές γεμάτες νερό. 'Εκεί έσα νερό και φύλλα σαπίζουν και γίνεται ένα υγρό με χρώμα θαλασσί. Το υγρό αυτό μεταφέρεται ι ιτόπιν σε άλλη δεξαμενή, όπου άφ' ολίγων τευθί επί πολύ, άφηνεται εν τέλει να κατασταλάξει. 'Επειτα δαγάζουν το νερό, όποτε στο βάθος της δεξαμενής μένει μια μπλε άσπρη λάσπη αυτή όταν ξεραθή, γίνεται το σουλάκι που γνωρίζομε.

Το γνωστότατο λουλούδι κατασκευάζεται από τα φύλλα ενός δένδρου το οποίο άφθονει κιώως στις 'Ινδίες, στην 'Ανγκυρα, η Σενεγάλη, στη Γουατεμάλα, τη Βενεζουέλα και στη Βραζιλία. Τα φύλλα του δένδρου αυτού άφ' ολίγων ριχνοντάς μέσα σε ειδικά δεξαμενές γεμάτες νερό. 'Εκεί έσα νερό και φύλλα σαπίζουν και γίνεται ένα υγρό με χρώμα θαλασσί. Το υγρό αυτό μεταφέρεται ι ιτόπιν σε άλλη δεξαμενή, όπου άφ' ολίγων τευθί επί πολύ, άφηνεται εν τέλει να κατασταλάξει. 'Επειτα δαγάζουν το νερό, όποτε στο βάθος της δεξαμενής μένει μια μπλε άσπρη λάσπη αυτή όταν ξεραθή, γίνεται το σουλάκι που γνωρίζομε.

Το γνωστότατο λουλούδι κατασκευάζεται από τα φύλλα ενός δένδρου το οποίο άφθονει κιώως στις 'Ινδίες, στην 'Ανγκυρα, η Σενεγάλη, στη Γουατεμάλα, τη Βενεζουέλα και στη Βραζιλία. Τα φύλλα του δένδρου αυτού άφ' ολίγων ριχνοντάς μέσα σε ειδικά δεξαμενές γεμάτες νερό. 'Εκεί έσα νερό και φύλλα σαπίζουν και γίνεται ένα υγρό με χρώμα θαλασσί. Το υγρό αυτό μεταφέρεται ι ιτόπιν σε άλλη δεξαμενή, όπου άφ' ολίγων τευθί επί πολύ, άφηνεται εν τέλει να κατασταλάξει. 'Επειτα δαγάζουν το νερό, όποτε στο βάθος της δεξαμενής μένει μια μπλε άσπρη λάσπη αυτή όταν ξεραθή, γίνεται το σουλάκι που γνωρίζομε.

Το γνωστότατο λουλούδι κατασκευάζεται από τα φύλλα ενός δένδρου το οποίο άφθονει κιώως στις 'Ινδίες, στην 'Ανγκυρα, η Σενεγάλη, στη Γουατεμάλα, τη Βενεζουέλα και στη Βραζιλία. Τα φύλλα του δένδρου αυτού άφ' ολίγων ριχνοντάς μέσα σε ειδικά δεξαμενές γεμάτες νερό. 'Εκεί έσα νερό και φύλλα σαπίζουν και γίνεται ένα υγρό με χρώμα θαλασσί. Το υγρό αυτό μεταφέρεται ι ιτόπιν σε άλλη δεξαμενή, όπου άφ' ολίγων τευθί επί πολύ, άφηνεται εν τέλει να κατασταλάξει. 'Επειτα δαγάζουν το νερό, όποτε στο βάθος της δεξαμενής μένει μια μπλε άσπρη λάσπη αυτή όταν ξεραθή, γίνεται το σουλάκι που γνωρίζομε.

Το γνωστότατο λουλούδι κατασκευάζεται από τα φύλλα ενός δένδρου το οποίο άφθονει κιώως στις 'Ινδίες, στην 'Ανγκυρα, η Σενεγάλη, στη Γουατεμάλα, τη Βενεζουέλα και στη Βραζιλία. Τα φύλλα του δένδρου αυτού άφ' ολίγων ριχνοντάς μέσα σε ειδικά δεξαμενές γεμάτες νερό. 'Εκεί έσα νερό και φύλλα σαπίζουν και γίνεται ένα υγρό με χρώμα θαλασσί. Το υγρό αυτό μεταφέρεται ι ιτόπιν σε άλλη δεξαμενή, όπου άφ' ολίγων τευθί επί πολύ, άφηνεται εν τέλει να κατασταλάξει. 'Επειτα δαγάζουν το νερό, όποτε στο βάθος της δεξαμενής μένει μια μπλε άσπρη λάσπη αυτή όταν ξεραθή, γίνεται το σουλάκι που γνωρίζομε.

Το γνωστότατο λουλούδι κατασκευάζεται από τα φύλλα ενός δένδρου το οποίο άφθονει κιώως στις 'Ινδίες, στην 'Ανγκυρα, η Σενεγάλη, στη Γουατεμάλα, τη Βενεζουέλα και στη Βραζιλία. Τα φύλλα του δένδρου αυτού άφ' ολίγων ριχνοντάς μέσα σε ειδικά δεξαμενές γεμάτες νερό. 'Εκεί έσα νερό και φύλλα σαπίζουν και γίνεται ένα υγρό με χρώμα θαλασσί. Το υγρό αυτό μεταφέρεται ι ιτόπιν σε άλλη δεξαμενή, όπου άφ' ολίγων τευθί επί πολύ, άφηνεται εν τέλει να κατασταλάξει. 'Επειτα δαγάζουν το νερό, όποτε στο βάθος της δεξαμενής μένει μια μπλε άσπρη λάσπη αυτή όταν ξεραθή, γίνεται το σουλάκι που γνωρίζομε.

Το γνωστότατο λουλούδι κατασκευάζεται από τα φύλλα ενός δένδρου το οποίο άφθονει κιώως στις 'Ινδίες, στην 'Ανγκυρα, η Σενεγάλη, στη Γουατεμάλα, τη Βενεζουέλα και στη Βραζιλία. Τα φύλλα του δένδρου αυτού άφ' ολίγων ριχνοντάς μέσα σε ειδικά δεξαμενές γεμάτες νερό. 'Εκεί έσα νερό και φύλλα σαπίζουν και γίνεται ένα υγρό με χρώμα θαλασσί. Το υγρό αυτό μεταφέρεται ι ιτόπιν σε άλλη δεξαμενή, όπου άφ' ολίγων τευθί επί πολύ, άφηνεται εν τέλει να κατασταλάξει. 'Επειτα δαγάζουν το νερό, όποτε στο βάθος της δεξαμενής μένει μια μπλε άσπρη λάσπη αυτή όταν ξεραθή, γίνεται το σουλάκι που γνωρίζομε.

Το γνωστότατο λουλούδι κατασκευάζεται από τα φύλλα ενός δένδρου το οποίο άφθονει κιώως στις 'Ινδίες, στην 'Ανγκυρα, η Σενεγάλη, στη Γουατεμάλα, τη Βενεζουέλα και στη Βραζιλία. Τα φύλλα του δένδρου αυτού άφ' ολίγων ριχνοντάς μέσα σε ειδικά δεξαμενές γεμάτες νερό. 'Εκεί έσα νερό και φύλλα σαπίζουν και γίνεται ένα υγρό με χρώμα θαλασσί. Το υγρό αυτό μεταφέρεται ι ιτόπιν σε άλλη δεξαμενή, όπου άφ' ολίγων τευθί επί πολύ, άφηνεται εν τέλει να κατασταλάξει. 'Επειτα δαγάζουν το νερό, όποτε στο βάθος της δεξαμενής μένει μια μπλε άσπρη λάσπη αυτή όταν ξεραθή, γίνεται το σουλάκι που γνωρίζομε.

Το γνωστότατο λουλούδι κατασκευάζεται από τα φύλλα ενός δένδρου το οποίο άφθονει κιώως στις 'Ινδίες, στην 'Ανγκυρα, η Σενεγάλη, στη Γουατεμάλα, τη Βενεζουέλα και στη Βραζιλία. Τα φύλλα του δένδρου αυτού άφ' ολίγων ριχνοντάς μέσα σε ειδικά δεξαμενές γεμάτες νερό. 'Εκεί έσα νερό και φύλλα σαπίζουν και γίνεται ένα υγρό με χρώμα θαλασσί. Το υγρό αυτό μεταφέρεται ι ιτόπιν σε άλλη δεξαμενή, όπου άφ' ολίγων τευθί επί πολύ, άφηνεται εν τέλει να κατασταλάξει. 'Επειτα δαγάζουν το νερό, όποτε στο βάθος της δεξαμενής μένει μια μπλε άσπρη λάσπη αυτή όταν ξεραθή, γίνεται το σουλάκι που γνωρίζομε.

Το γνωστότατο λουλούδι κατασκευάζεται από τα φύλλα ενός δένδρου το οποίο άφθονει κιώως στις 'Ινδίες, στην 'Ανγκυρα, η Σενεγάλη, στη Γουατεμάλα, τη Βενεζουέλα και στη Βραζιλία. Τα φύλλα του δένδρου αυτού άφ' ολίγων ριχνοντάς μέσα σε ειδικά δεξαμενές γεμάτες νερό. 'Εκεί έσα νερό και φύλλα σαπίζουν και γίνεται ένα υγρό με χρώμα θαλασσί. Το υγρό αυτό μεταφέρεται ι ιτόπιν σε άλλη δεξαμενή, όπου άφ' ολίγων τευθί επί πολύ, άφηνεται εν τέλει να κατασταλάξει. 'Επειτα δαγάζουν το νερό, όποτε στο βάθος της δεξαμενής μένει μια μπλε άσπρη λάσπη αυτή όταν ξεραθή, γίνεται το σουλάκι που γνωρίζομε.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ

Αρκετός κόσμος είχε ψεύτικα δελτία ψωμιού. Τό είχε άκουσει αυτό ή Σουσου και έκσέφθηκε ότι καλόν θα ήταν να βγάλει και ή ίδια ένα. 'Ο Παναγιωτάκης έχαιρέτισε με ένθουσιασμόν την ιδέα.

— Μπράβο, ζαργάνα μου!
— Συμφωνείς;
— Συμφωνώ, λέει! Να παίρνομε κάνα κομμάτι περισσότερο.

Αλλά ή Σουσου έγινε έξω φρενών με την ταπεινή αυτή σκέψη του Παναγιωτάκη. 'Υπάρχουν πολλά πράγματα που τα αισθάνεται κανένας, αλλά δεν επιτρέπεται επ' ουδενί λόγω να τα λέη. 'Αφού έκανε, λοιπόν, τις δέουσες δριμύτατες παρατηρήσεις στον Παναγιωτάκη που έζωτρεύετο με τόση άπαισιότητα τις μύχιες σκέψεις του, ήλθε πάλιν στο θέμα της:

— Τι να πούμε;
— Ξέρω γώ;
— Θά πούμε εις την άστυνομία ότι διαμένει μαζί μας κάποιος ο οποίος, φυσικά, και τρώει εις το σπίτι μας. Και από την έξυμνάδα σου, Παναγιωτάκη, εξαρτάται να τα καταφέρης.

Εγινε κατόπιν σκέψις πολύ πρόσωπο και τί ναγιωτάκης έπρότεινε:

— Θά φέρω μαζί μου τόν Γιάννη τόν Μπουρδούση, τόν ξαδέλφου μου, που ήλθε προχτές από το χωριό και θα ξαναφύγει. Αυτός θα παρουσιάσωμε στην άστυνομία, με την ταυτότητα του, όλα εν τάξει. 'Εγώ τού έκανα κουβέντα και δέχεται ευχαρίστως.

— 'Ο Γιάννης Μπουρδούσης;
— Ναι.

Και νομίζει, βλάξ, ότι θα επιτρέψω εις τα δελτία της οικογενείας μου να συμπληρωθή άνθρωπος όνομαζόμενος Μπουρδούσης; 'Απο τοιοούτον έξυμνέλιστον προτιμώτερο να μείνω πια νασιμένη.

Τό όνομα και μόνο του ανθρώπου έφερε φρίκη στην Σουσου. Και όχι μόνονα δεν συνεζήτησε περισσότερο επ' αυτού, άλλα και ούτε έπείρεψε να τό αναφέρει δεύτερη φοράν.

— Καλά. Και λοιπόν;
— Θα λοχυρισθώ εις την άστυνομία ότι εις το σπίτι μας παραμένει και φιλοξενείται ο κόμης Τσακαλώφ. Και φυσικά εις την άστυνομία όταν άκούσουν όνομα κόμης, δεν πρόκειται να κάνουν συζητήσεις.

— Άνοιξε μια πύχνη τού στόμα του ο Παναγιωτάκης. 'Εμβρόντητος έμεινε για μερικά δευτερόλεπτα και ύστερα ξαφνικά θέσπασε σε άκράτητα γέλια:

— Τσακαλώφ;
— Ναι, γιατί;
— Κόμης Τσακαλώφ.

Πρός τί ρωτάς και ξαναρωτάς και γελάς ήλιθώς, βλάξ; 'Υποθέτω ότι δεν υπάρχει τίποτε το άστειον εις τό πράγμα και κανένας δεν θα άπορήσει πώς ή μαντάμ Σουσου φιλοξενεί ένα κόμητα. Να έχουμε ένα ψεύτικο δελτίο, αλλά να είναι άριστοκρατικό.

Και ο μέν Παναγιωτάκης δεν έκανε πλέον κουβέντα επ' αυτού. Με την Σουσου όμως συνέβη εχέ για το άριστοκρατικόν αυτό όνομα. Άρχισε τόσο πολύ, ώστε σιγά-σιγά τόν όνομα της πήρε. Κόμης Τσακαλώφ! Θεέ μου τί άριστοκρατίας! Άρχισε μέρα με τη μέρα, να όλοκληρώνη την προσωπικότητά του, μέσα στο μυαλό της. Και τόν έβλεπε μπροστά της. Άρχισε να πιστεύη ότι πράγματι όληρχε ο κόμης Τσακαλώφ και έφλοθνεγόστο στο σπίτι της — τόσο την έγχορτεσε τό όνομα του. 'Επέρασαν δεκαπέντε μέρες και ένα πρωί ειπε στον Παναγιωτάκη:

— Άνάστη!
— Τι θές πάλι;
— Τι άπέγινε με τό δελτίον του κόμης;
— Έδώμασε τότε ο Παναγιωτάκης:

— Μέ παρατές χάω μ' αυτόν τόν κόμητα σου, μωρή ζαργάνα; Άσε κι' έχω τόσα άλλα σ' αυτά πόδια μου...

Και όταν άργά έγύρσε στο σπίτι μου και ξαπλωμένος στο ντιβάνι εκάνηλα τό πιο γυικό ταγάρω της ζωής μου, θυμίζω κάτι που είχα κάποτε διαβάσει: Πώς και ή άδιαφορία είναι ένα όπλο που μπορεί να φέρη μια γυναίκα σ' αυτά πόδια μου...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

βχάνα. Σοθ ειπε για τόν Μπουρδούση, ζδεν θέλησε, πάει τελείως. Τί Τσακαλώφ και 'Αλεπουδάφ που κοπανός τώρα;

— Είσαι γελοίος;
— Είμαι. 'Εν τάξει.

Αλλά, διάβολε, δεν ήμπορούσε να φιλοξενήσει τόσους μήνες ο κόμης Τσακαλώφ στο σπίτι της και να μην έχη τό δελτίον του. 'Ετσι έσηκώθηκε ένα άπόγευμα ή Σουσου, έβαλε τό περιόφιο ταγεράκι γκρί με μπουά άρραγαντί δι' άστυνομιατήν έπίσκεψιν και έσπευσε μόνη της στην άστυνομία.

— Καλημέρα σας.
— Καλημέρα σας, μαντάμ.

— Μαντάμ Σουσου Παναγιώτου, τέως Καντακουζηνού. Θά έχετε άκούστα, κ, άστυνομίε. Είς το σπίτι μου φιλοξενώ τόν κόμητα Τσακαλώφ και θα παραμείνη επί μακρόν. Σας παρακαλώ να εκδώσετε ένα δελτίον άρτου, καθότι ένεκα πολέμου και κόμητες και πτωχοί έχου τ' ά δελτία τους. Ά λ' άγκάρ κόμ' ά λ' άγκάρ!...

Ο άστυνομίος παραμέρισε αυτά τα άγκάρ-άγκάρ, έσούρωσε τα φρύδια και έπλησίασε περισσότερο την Σουσου.

— Πώς τόν είπατε, μαντάμ;
— Κόμης Τσακαλώφ.

— Τι είν' αυτός;
— Κόμης, κ, άστυνομίε.

— Τι δουλεία κάνει;
— Οί κομηται δεν κάνουν καμμία δουλεία, κ, άστυνομίε και άπορώ με παραμύθια έρωτήσεις. Έχει άφθονα εκατομμύρια και τίτλους. 'Ητο εκ Παρισίων και με τόν πόλεμο ένεκλείσθη εις την 'Ελλάδα.

— Πώς είνε, είπατε;
— Ψηλά. Γκριζόναντ. Με μεταξωτά πουκάμισα, καρρά σακκάκι και γκρι πανδελόνι. Τόν έξερει ο κόσμος.

Ο άστυνομίος έβυσε τό κεφάλι του και άπήνησε:

— Δεν τόν φέρνεται εδώ πέρα να τόν δούμε; Άστειο πράγμα!

— Γιατί;
— Ένας κόμης να οδηγείται στην άστυνομία; Θά άστειούσε, μουσιού. Και έχω πού ήλθε, πάλιν πού σας είνε, άλλα μόνο για τό χατήρι του κόμης.

Ο άστυνομίος έχασε την όμοιότητά του:

— Άκούσε εδώ, μαντάμ. Άπό τέτοια παραμύθια έχω άκούσει πολλά. Άν έχης κανένα κόμητα στο σπίτι σου, στείλτον εδώ με δυό μάρτυρας να τό βγάλω τό δελτίο.

Εσηκώθηκε επάνω έξωαλη ή Σουσου:

— Με δυό μάρτυρας; Και έξυμνέτισατε τόν κόμητα διά καμμία τοσοκαρία. Αυτό δας μάς έλπει. Σαχλέ! Πτωχέ!

Και τόν έστρεψε τά νώτα από τούς καίχα-σμούς τών άλλων ανθρώπων που παρακολούθουσαν την συζήτηση. Κάποιος, μάλιστα, έξυπνος, της φώναξε από πίσω:

— Μην τυχόν κι' έχεις στο σπίτι σου τόν κόμη δε Πεινάω; Στείλτε τον από δω να τόν δούμε, μαντάμ.

Αλλά ή Σουσου βρισκόταν πλέον πολύ μακριά.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΥΘΥΜΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

Ο κύριος Κ. Τάδε, ύστερα από ένα πολυήμερο ταξίδι, φθάνει άργά τό άπόγευμα στο Παρίσι και εγκαθίσταται σ' ένα πρώτης τάξεως ξενοδοχείο. Κουρασμένος όπως ήταν, άποφασίζει να ξαπλώσει. Την άλλη μέρα τό πρωί ενώ φορούσε τό παπούτσι του παρητηρήσε ότι τό ένα από αυτά ήταν έλλοιμένο. Φωνάζει τότε έναν υπάλληλο και τό λέει:

— Σε παρακαλώ, δώσε αυτό τό παπούτσι εκεί άπέναντι στο υποδηματοποιείο να τό ράψη και παρακαλέσε τον να τό στείλ' όσον τό δυνατόν γρηγορότερα μ' έναν μικρό.

— Άμέως, κύριε.

Ύστερα από μισή ώρα ο μικρός του υποδηματοποιό λέει στον θυρωρό του ξενοδοχείου:

13^ο

— «Ω, πριγκίπισσες μου, φώναξε πάλι, ο Ταρίφ. Δεν φαντάζεστε τι εύχισιμον που είμαι τώρα ακριβώς η έκστρατηιά μας μπαίνει στη πόρτα δραπετική της φάσι. Τώρα θ' αρχίσουμε να κυριεύουμε μία — μία τις πόλεις. Πριγκίπισσα Φλορίτα, στην πρώτη πόλη που θα κυριεύσουμε, θα σου ετοιμάσω μια εισόδο θριαμβευτική. Ο κόσμος θα ζητήσει χρόνο να κυρίσει στην πατρίδα της, η αδικημένη πριγκίπισσα Φλορίτα.

— Η κοπέλα χλωμάσσε και δεν αποκρίθηκε. — «Ελ — Σάλ φώναξε ένθουςιασμένη:

— Τι ώρασι! Αΐζει αυτό στρατηγέ Ταρίφ. Η προσβολή ήταν τόσο μεγάλη, που η Ικανοποίησι πρέπει να θαμτώση τον κόσμο.

— Και θα τον θαμτώσι! Πολλά πράγματα θα θαμτώσουν τον κόσμο, φώναξε ο Ταρίφ, σπληνώνοντας πάντα στη Φλορίτα το διαπεραστικό του βλέμμα.

Όταν ξυμναιαν μόνες οι δύο γυναίκες κι' ο πρίγκιψ Ίουλιανός, που ήταν κι' αυτός καλόμενος, αν και των κρατούσε στο κρεβάτι το τραύμα του άκου, η Φλορίτα άνασταίναζε.

— Πατέρα, είπε, μ' όλη τη λαχάρα που είχα να ιδώ εμένα και τον Έμπαρ, τώρα μετάνοια που ήλασα.

— Ταρίφ, δεν πιστεύω να ήλασα, φώναξε ο Ταρίφ, φοβάμαι πως θάχουμε κι' άλλα βάσανα.

— Διπλωμάτια, αποκρίθηκε ο πατέρας της. Διπλωμάτια, ως που να πετύχουμε. Κι' έπειτα βλέπουμε τι θα κάνουμε. Τώρα να φυλάγεται πολύ. Δεν πιστεύω θέβαι να σκέπτεσαι να συναντάσαι με τον Έμπαρ.

— Πώς εννε δυνατόν να μη βλέπω τον Έμπαρ; Έχει ανάγκη από περιποίηση ακόμα. Πρέπει να μένη στη σκηνή του.

— Και με πριγκίπισς να ταιγάλης στη σκηνή του.

— Θά πηγαίνω! αποκρίθηκε η Φλορίτα σταθερά.

— Ο Ίουλιανός σήκωσε τους ώμους.

— Ριψοκινδύνω! είπε. Το θαλάσσιον να φροντίσης να πηγαίνεις νύχτα σκεπασμένη και συνοδευόμενη από κάποιον πιστό μου στρατιώτη. Και να μένης μονάχα λίγα λεπτά.

— Έτσι κι' έγινε. «Όταν το στρατόπεδο έλο κομόταν, κι' ο Ταρίφ άποσυρόταν στη σκηνή του, η Φλορίτα έβγαίνει από τη δική της σκηνή. Σκεπασμένη καλά, με την καρδιά της σφιγμένη, προχωρούσε προς τη σκηνή του άγαπημένου της. Οι φρουροί παραεξεύονταν. Άλλα έλεποντας το στρατιώτη του Ίουλιανού έσήκωναν τους ώμους και δεν έτολμούσαν να κάνουν σχολία.

Οι δύο έρωτευμένοι περνούσαν λίγες στιγμές γεμάτες εύχισια, άγνια, φόβο, έλπιδα. Άλλάσαν λίγα φίλια, βιαστικά, τρελά. Κι' η Φλορίτα έφρευε με βήμα κλονίζονο κι' άφηνε τον Έμπαρ σά μεθυμένο από ποθο.

Μιά νύχτα, όμως, καθώς έγύριζε από τη σκηνή του Έμπαρ, βρήθηκε αντιμετώπι με τον Ταρίφ.

— Επάγωσε, και τα γόνισα της έλδυσαν. Κατόρθωσε αυτόστο να διατηρήση φαινομενικά την ψυχραιμία της και να προσπαθή να προσπεράσει.

Ο Ταρίφ όμως θέλε να κάνει ποδο δεν τον άντελλήθη, δεν μπορούσε, γιατί ο στρατηγός της είχε με φωνή συγκρατημένη:

— Πριγκίπισσα Φλορίτα. Πώς τέτοια ώρα έξω στο στρατόπεδο; Για λίγες στιγμές η κοπέλα

σκέψι πώς ίσως θέ θα μπορούσα για καιρό να λάβω μέρος σε μάχη.

— Λοιπόν! φώναξε ο Ταρίφ, πρίγκιπα Έμπαρ, έρχομαι να σου άναγγέλω ότι σκεφθήκα για σε να μία σπουδαία άποστολή.

Τα μάτια του Έμπαρ άστραψαν.

Στις προσταγές σου, αποκρίθηκε ζωηρά.

— Άκουσε, είπε ο Μαυριτανός χωρίς να τον κυτάξει στα μάτια. Καθώς έξερει, έγω θα τραβήξω με το κύριο σάμα του στρατού προς τη Μαλάγια.

— Κι' έγω; έκανε άνήσυχα ο Έμπαρ.

Ο Ταρίφ χαμογέλασε.

— Έσύ; Άκουσε, Μ' ένοχλεί η Κόρδοβα. Άλλά δεν εννε στο δρόμο μου. Η βασίλισσα Έγυλνι, καθώς έξερει, εννε κλεισμένη εκεί με τους πιστούς της. Εινε όλοι φανατικοί και άποφασισμένοι ν' άντισταθούν μέχρι θανάτου. Η πολιορκία της Κόρδοβας χρειάζεται μεγάλη έξυπνάδα, άλλα και ύπομνη, και χρόνο. Μπορεί να θα σπάση πολλόν καιρό. Δέ μπορώ να άπασχοληθώ έγω μ' αυτήν. Άλλά πάλι, δέ μπορώ να ριψοκινδυνέω αυτή την έπιχειρήσι άναθέτοντας την σε όποιον δήποτε στρατηγό.

— Ο μόνος ίκανός γι' αυτή τη δουλειά είσαι έσύ. Να πάρης το στρατό σου και να φύγης σήμερα κιόλας για τη Κόρδοβα.

— Ο έκθρος δεν περιμένει αυτό το άντεπιστόν μου. Μπορεί να τους καταλάβης έξ άποπύσου και να δώσης τέλος κεραυνόβολο σ' αυτή την ύποβία.

Τον έκτύπησε στα μάτια τώρα, καθώς του τάλανε αυτά. Σε το πρόσωπο του Έμπαρ δεν ζωγραφίσθηκε η χαρά που περιμένε να ιδή ο Ταρίφ.

— Πώς; έκανε λοιπόν ο στρατηγός. Δεν πηδς από τη χαρά σου, πρίγκιπα Έμπαρ;

— Καταλαβαίνεις πόσο τιμητική άποστολή σου άναθέτω;

— Καταλαβαίνω, αποκρίθηκε άναστενάζοντας ο νέος. Άλλά, στρατηγέ Ταρίφ, αν μου έπιτρέψεις, θα προτιμούσα ν' άκολουθήσω το δικό σου το στρατεύμα.

— Γιατί;

— Να σου έξηγήσω. Η μακρά πολιορκία μιας πόλης δεν εννε στο χαρακτήρα μου. Συνέπειες.

— Άπέφυγαν να κυταχθούν καθώς μιλούσαν στα μάτια. Γιατί κι' οι δύο τους φοβόνταν πως στα μάτια ο ένας που άλλου θα διαβάσαν τις μυστικές τους σκέψεις.

Και η μυστική σκέψι και των δύο ήταν η Φλορίτα.

— Χι... έκανε ο Ταρίφ. Δυστυχώς δέ θα μπορούσώ να σ' εύχαριστήσω. Το σκέφθηκα πολύ καλά, και σαν άρχιστρατήγος όλου του στρατού, έτσι το κανόνισα κι' έτσι μου φαίνεται το καλύτερο να γίνη.

Ο Έμπαρ δάγκωσε τα χείλη του. Καταλάβαινε πως δέ χωρούσε συζητήσι. Καταλάβαινε έξ άλλου πως ο Ταρίφ του άνθετε ασυμμετρία.

— Άπέφυγαν να κυταχθούν καθώς μιλούσαν στα μάτια. Γιατί κι' οι δύο τους φοβόνταν πως στα μάτια ο ένας που άλλου θα διαβάσαν τις μυστικές τους σκέψεις.

Και η μυστική σκέψι και των δύο ήταν η Φλορίτα.

— Χι... έκανε ο Ταρίφ. Δυστυχώς δέ θα μπορούσώ να σ' εύχαριστήσω. Το σκέφθηκα πολύ καλά, και σαν άρχιστρατήγος όλου του στρατού, έτσι το κανόνισα κι' έτσι μου φαίνεται το καλύτερο να γίνη.

Ο Έμπαρ δάγκωσε τα χείλη του. Καταλάβαινε πως δέ χωρούσε συζητήσι. Καταλάβαινε έξ άλλου πως ο Ταρίφ του άνθετε ασυμμετρία.

— Άπέφυγαν να κυταχθούν καθώς μιλούσαν στα μάτια. Γιατί κι' οι δύο τους φοβόνταν πως στα μάτια ο ένας που άλλου θα διαβάσαν τις μυστικές τους σκέψεις.

Και η μυστική σκέψι και των δύο ήταν η Φλορίτα.

— Χι... έκανε ο Ταρίφ. Δυστυχώς δέ θα μπορούσώ να σ' εύχαριστήσω. Το σκέφθηκα πολύ καλά, και σαν άρχιστρατήγος όλου του στρατού, έτσι το κανόνισα κι' έτσι μου φαίνεται το καλύτερο να γίνη.

Ο Έμπαρ δάγκωσε τα χείλη του. Καταλάβαινε πως δέ χωρούσε συζητήσι. Καταλάβαινε έξ άλλου πως ο Ταρίφ του άνθετε ασυμμετρία.

— Άπέφυγαν να κυταχθούν καθώς μιλούσαν στα μάτια. Γιατί κι' οι δύο τους φοβόνταν πως στα μάτια ο ένας που άλλου θα διαβάσαν τις μυστικές τους σκέψεις.

Και η μυστική σκέψι και των δύο ήταν η Φλορίτα.

— Χι... έκανε ο Ταρίφ. Δυστυχώς δέ θα μπορούσώ να σ' εύχαριστήσω. Το σκέφθηκα πολύ καλά, και σαν άρχιστρατήγος όλου του στρατού, έτσι το κανόνισα κι' έτσι μου φαίνεται το καλύτερο να γίνη.

Ο Έμπαρ δάγκωσε τα χείλη του. Καταλάβαινε πως δέ χωρούσε συζητήσι. Καταλάβαινε έξ άλλου πως ο Ταρίφ του άνθετε ασυμμετρία.

— Άπέφυγαν να κυταχθούν καθώς μιλούσαν στα μάτια. Γιατί κι' οι δύο τους φοβόνταν πως στα μάτια ο ένας που άλλου θα διαβάσαν τις μυστικές τους σκέψεις.

Και η μυστική σκέψι και των δύο ήταν η Φλορίτα.

— Χι... έκανε ο Ταρίφ. Δυστυχώς δέ θα μπορούσώ να σ' εύχαριστήσω. Το σκέφθηκα πολύ καλά, και σαν άρχιστρατήγος όλου του στρατού, έτσι το κανόνισα κι' έτσι μου φαίνεται το καλύτερο να γίνη.

Ο Έμπαρ δάγκωσε τα χείλη του. Καταλάβαινε πως δέ χωρούσε συζητήσι. Καταλάβαινε έξ άλλου πως ο Ταρίφ του άνθετε ασυμμετρία.

— Άπέφυγαν να κυταχθούν καθώς μιλούσαν στα μάτια. Γιατί κι' οι δύο τους φοβόνταν πως στα μάτια ο ένας που άλλου θα διαβάσαν τις μυστικές τους σκέψεις.

Και η μυστική σκέψι και των δύο ήταν η Φλορίτα.

— Χι... έκανε ο Ταρίφ. Δυστυχώς δέ θα μπορούσώ να σ' εύχαριστήσω. Το σκέφθηκα πολύ καλά, και σαν άρχιστρατήγος όλου του στρατού, έτσι το κανόνισα κι' έτσι μου φαίνεται το καλύτερο να γίνη.

Ο Έμπαρ δάγκωσε τα χείλη του. Καταλάβαινε πως δέ χωρούσε συζητήσι. Καταλάβαινε έξ άλλου πως ο Ταρίφ του άνθετε ασυμμετρία.

— Άπέφυγαν να κυταχθούν καθώς μιλούσαν στα μάτια. Γιατί κι' οι δύο τους φοβόνταν πως στα μάτια ο ένας που άλλου θα διαβάσαν τις μυστικές τους σκέψεις.

Η τοίχισ νικήθηκε από την σάρκα. Το αίσθημα συντριβη έπάνω στον πόθο. Ο Ορφέας έκομματιάσθηκε από τις γυναίκες που τις περιφρονούσε, έλειθη ήσαν άφωσιωμένοι στην άγία πη της Ευρυδικής κι' ή λύρα εκείνη που σκεκίνησε, τους βράχους και τα δένδρα ταξιδεύοντας με τα νερά του Έβρου.

πήγανε να ζητήσουν άνταπνιστή στην άμμουδιά της Λέσβου και η ψυχή του να έρη την Ευρυδικήν για να μη την χυσιώση ποτέ πιά.

Άλλά, όμως ο Βάκχος, ο θεός της κρατάλης και των όργων, δεν άφισε άτιμώρητο αυτό το έγκλημα. Λυπημένος για το χαμό του τραγουδιστή που όμνυσε τη δόξα του, έδεσε μέσα στα δάση όλες τις μανιασμένες γυναίκες που είδαν τον φίλον του, έπειδή δεν άπληλυσαν την όμορφιά του. Τα δάχτυλα των ποδιών των μεγαλώνσαν και γυθήκανε βαθεία μέσα στη γή. Τρομαγμένες έπαιναν τους ηπυρούς των κι' άντελαμψάντων φρίκην, ότι είχαν γίνε έδλα. Έύλα έπίστρεψαν τα στήθεια τους και οι όμοι, εύλην ή όμορφία και πεθαμένοι οι πόθοι τους.

— Πρέπει να φύγης σήμερα. Θα φύγω σήμερα, μόλις συγκεντρώσω το στρατό μου.

— Η σάλπιγγα του πρίγκιπα Έμπαρ έσήμανε. Οι στρατιώτες του μαζεύτηκαν παραεξεύοντες. Και η Φλορίτα που την έξωρίζε από όλες τις άλλες σάλπιγγες, παραεξεύοντες. Σε λίγο η διάδοσις έφθασε στ' αυτή της:

«Ο Έμπαρ με το στρατό του χωρίζονται από το κύριο σάμα. Πανε άλλω να άγωνισθούν».

Η καρδιά της Φλορίτας σταμάτησε. Σε λίγο, ο Έμπαρ, πήγε χλωμός στη σκηνή της.

— Φεύγω, είπε βραχύν. Τάμαθες, Φλορίτα. Μας χωρίζει έπιτήδες.

Η άπελπισία φαίνεται ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Τα μάτια της Φλορίτας θούρκωσαν.

— Ως πότε θα μάς βασανίζουν πιά; είπε μ' ένα λυγμό. Ω, Έμπαρ, αν δεν έπέμενες σ' αυτή την έκδίκησι, τώρα θα ήμισε παντρεμένοι και εύχιστοι ένοιο.

— Η άτιμία όμως θα ήταν γραμμένη στα μέτωπά μας, έπλε ασυμμετρία ο Ίουλιανός.

— Πατέρα, έκτευσε η Φλορίτα, δέ μπορώ και έσύ να πς με τον Έμπαρ; Δεν μπορείς να το ζητήσης από τον Ταρίφ;

— Άποκλείεται, έπλε άπότομα ο πρίγκιψ. Θέλεις δηλαδή να καταλάβη τί σκεπτόμουν; Άρκετά φαίνεται, έχει καταλάβει έως τώρα. Και να πού στέλνει τον Έμπαρ στην Κόρδοβα, μόνο και μόνο για να σάς χωρίσι. Χρειάζεται πολλή προσοχή. Και ύπομνη. Με την ύπομνη θα τα καταφέρω με έλα.

— Ήταν άπόγευμα όταν έσκήνησαν τα στρατεύματα του Έμπαρ. Όλοι χωρίζονταν με στενοχωρία από τους συνδασφούς τους. Μά οι δύο έρωτευμένοι σ' κανέναν άλλο χωρισμό δεν ένοιώσαν τέτοιο σπαχωρισμό.

Η Φλορίτα άποθεώνεται

— Ήμέρες μαύρες, γεμάτες άγνια, άκολουθήσαν. Σε λίγες μέρες ο στρατός άρχισε να προχωρή και δεν άργησε να φθάση κοντά στη Μαλάγια. Η φοβερή έπιθεσις άρχισε. Οι ντόπιοι άντιστέκονταν με λύσσα. Έφθανε κάθε μέρα ως τη σκηνή της Φλορίτας ο άχος της μάχης. Κάθε μέρα ήλπιζαν πως τελειώσαν πιά τα βάσανά τους, πως οι πολιορκημένοι θα παραδίδονταν. Μά άσπασε, μήνα παραδίδονταν. Ο πόθος, όποιο στο τέλος, πτώματα από την πείνα και τη δυστυχία, γέμισαν.

Οι Μαυριτανοί πηδούσαν, χόρευαν, έκαναν σαν τρελλοί από τη χαρά τους. Δεν έβλεπαν την ώρα να μπουνε στην πόλι, να φάιν και να ξεκουρασθούν.

Το έρωδ της ίδιας ήμέρας κιόλας, η συνηθιστή της άναρχής έλεχε ύπογραφή και ο Ταρίφ, μπαίνοντας στη σκηνή του πρίγκιπα Ίουλιανού, φώναξε έξολλος από χαρά:

— Πριγκίπισσα Φλορίτα, έφθανε ή ώρα να εκπληρώσω την ύπόσχεσι μου. Θά μής θριαμβεύωσι στη Μαλάγια. Θά σε άποθεώσουν. Καμμία βασίλισσα δέ γνώρισε ποτέ τέτοια δόξα. Η θριαμβευτική εισόδος θα γίνη μεθυστική.

Η Φλορίτα χαμογέλασε, χωρίς να τη λέει. Μέσα της όμως ένοιωθε ένα χέρι να της σφιγγή την καρδιά.

— Έχω κι' άλλη μία εύχιστη έκπληξη, έπλε ο Ταρίφ. Πριγκίπισσα Φλορίτα, έξερει τί έπτα στους άντιστρατούς που ήλθαν για να σου άντισταθούν για τους όρους. Πώς έσύ θα κανονίσης τους όρους της παραδόσεως.

Η Φλορίτα κοκκίνισε ως τα αυτιά.

— Έγω; έκανε με τρόμο. Πώς εννε δυνατόν; Πώς έξέρω;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΤΑΞΥ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΥ
ΘΕΟΙ
ΚΑΙ
ΗΜΙΘΕΟΙ

— ΠΑΚΤΩΛΟΣ —

στού ποταμού τις πηγές. Έκει, στο μέρος όπου θγαίνει το περισσότερο, θύβει το κεφάλι σου στην άβυσσος πηγής κι' ύστερα θωπήσε και το κορμί σου, για να διαδής έτσι την άκαρπία σου.

Ο βασιλεύς έπληγε στην πηγή, καθώς διατάχθηκε. Και τότε η δύναμις που τα έκανε όλα χρυσά έβγαλε χρυσόχρυσμο το ποτάμι. Ο χρυσός από το άνθρώπινο σάμα πήγε στον ποταμό.

Και έκτοτε το χρυσάφι κυλάει μέσα με νερό.

Ο Μίδας δέ που έμισε από τότε τα πλούτη, έλάτρευε τώρα τα δάση, τους άγρους και τον Πάνα που κατοικούσε πάντοτε στα όρενά άντρα. Άλλά ήτανε χονδροκέφαλος πάντοτε κι' έλε το ίδιο μυαλό που τον κατέστρεψε.

Το βουνό Τυδώλος, φιλοενοούσε τον Πάνα, ο όποιος όρηφρονούσε πάντοτε στις τρυφερές Νύμφες του τόπου για το τραγούδι του. Και τόσο το ήπρε άπάνω του, ώστε τόλμισε να περιφρονήση τις ώδες του Άπόλλωνος και να τον καλέσει εις άγώνα, θάζοντας κριτή τον Τυδώλον.

Ο γεροδικαστής έκάχησε έπάνω στο βουνό του έτοιμός να τον άκούσει.

Έκείνος άρχισε να παίζει το καλάμι του και με το θαρσαρικό

του τραγουδι κατεγοήτευσε τον Μίδαν πούτχε να εννε μπροστά.

Έπειτα ο ιερός Τυδώλος γύρισε στον Άπόλλωνα. Έκείνος δέ πούχε το έσθθό του κεφάλι έστεμμένο με δάφνη του Παρνασσού και το κορμί του σκεπασμένο με πορφύραν δαμμένην σε κογκύλι της Τύρου, άρχισε να χτυπά την λύρα του, την στολισμένη με πολύτιμα πετρώδη.

Τότε ο Τυδώλος γοιτευμένος από την μελωδία, έπλε στον Πάνα ότι το καλάμι του εννε πολύ καλύτερο της άνίκητης κιθάρας του θεού.

Η κρίσις και η γνώμη του ιερού βουνού άρεσε σ' όλους έκτός του Μίδα που την άπεδοκίμασε.

Ο Άπόλλων ήμωσε. Και για να τιμωρήση τον Μίδα, έκανε τ' αυτιά του άκατάλληλα για την άρμονία γαυδουρινά!

Τροποσμένος έκείνος, προσπαθούσε να κρύψη το αίσχος του με πορφύρα τιάρα. Άλλά τα έδε ο όρηφρετής που τοκούβε τα μαλλιά, ο όποιος δεν τολμούσε να μαρτυρήση την νήψη του κυρίου του. Άλλά και δεν μπορούσε να βαστήξη το άκαταπόνητο μυστικό.

Ηθέλε να το ελήψι σε κάποιον, άλλα φοβόνταν τον βασιλέα. Τέλος, έπειδή δεν μπορούσε να κρατήση την γλώσσα του, έσκαψε στη

Η προφητεία — ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η Καρολίνα Λέβιν ζούσε σε μία μοναχική βιλλιόνα, μέσα στη ζούγκλα της Ουγκάντα, κοντά σ' ένα χωριό. Ήταν μινός, κόρη ενός Άγγλου και μιας μαύρης.

Είχε πανδρευθή και αυτή έναν Άγγλο και είχε μείνει γρήγορα χήρα, με μία περιουσία που της έπέτρεπε να ζή άνετα.

Ήταν γυναίκα γερή. Τον τελευταίο καιρό, όστόσο, η όγεια της φαίνεται κλονισμένη. Το πρόσωπό της είχε χλωμαίνει. Ένω όμως έτι έκανε καθημερινώς τις δουλειές της, δεν γινόταν πια στην κομπάρζε, δεν μπορούσε να έξηγήση την παράξενη αυτή άδυναμία της.

— Άγαπητή μου, κυρία, της έλεγε, πάσχετε από μία παράξενη έξάνθησι που θα περάση γρήγορα. Έχετε ύπομνη και έμπιστοσύνη.

— Μά θέλω να γιαντρευτώ, διεμαρτύρετο η Καρολίνα.

— Υπομνη, κυρία.

— Ποιά εννε η γυναίκα αυτή που θγαίνει τη νύχτα με προσολαί από τη βύλα της κυρίας Λέβιν, σκουφί, μαυροκονισμένη, με χιλίες προφυλάξεις και διευθύνεται βιαστικά προς το γειτονικό χωριό των νέγρων; Περιπατά άόρυστα στο μονοπάτι. Θθάνει στο χωριό, βυθισμένο πιά στον ύπνο. Χτυπά την πόρτα μιας καλύβας.

Της άνοιγε ένας μαύρος στολισμένος με πολύχρωμα φτερά με δόντια θηρίων με κόκκαλα νεκρών: ο μάγος της φυλής.

Το φός του λόχου του λαδιού, που καίει μέσα στην καλύβα, πέφτει στο πρόσωπο της γυναίκας με τα μαύρα: Εινε η Καρολίνα Λέβιν.

Ο νέγρος την περιέμενε, σφαλάς, γιατί δεν άλλαξαν καμμία

λέξει έξηγήσεως. Η Καρολίνα κάθισε σ' ένα σκαμνί και ο μάγος άρχισε να έόρκιζε, με μυστηριώδεις φωνές, και κινήσεις θαυμάσιες. Έπί τέλους ο μάγος πρόφερε:

— Κάποιος θέλει το κακό σου και σου κλέβει τη δύναμι σου!

— Ποιάς εννε αυτός; ρώτησε η γυναίκα με σπρηγλή φωνή.

— Δεν μπορώ να στο πώ.

— Θέλω να το μάθώ! Θέλω!

— Τότε πρέπει να κάνω τη μεγάλη σκευή.

Ο νέγρος συγκεντρώθηκε στον έαυτό του και έπλε με βαθιά φωνή:

— Βλέπω μία σκυμμένη γυναίκα. Αυτή θέλει το κακό σου... Κρατεί στην πλάτη της ένα φυτό της φαίνεται κλονισμένη. Το πρόσωπό της είχε χλωμαίνει. Ένω όμως έτι έκανε καθημερινώς τις δουλειές της, δεν γινόταν πια στην κομπάρζε, δεν μπορούσε να έξηγήση την παράξενη αυτή άδυναμία της.

— Άγαπητή μου, κυρία, της έλεγε, πάσχετε από μία παράξενη έξάνθησι που θα περάση γρήγορα. Έχετε ύπομνη και έμπιστοσύνη.

— Μά θέλω να γιαντρευτώ, διεμαρτύρετο η Καρολίνα.

— Υπομνη, κυρία.

— Ποιά εννε η γυναίκα αυτή που θγαίνει τη νύχτα με προσολαί από τη βύλα της κυρίας Λέβιν, σκουφί, μαυροκονισμένη, με χιλίες προφυλάξεις και διευθύνεται βιαστικά προς το γειτονικό χωριό των νέγρων; Περιπατά άόρυστα στο μονοπάτι. Θθάνει στο χωριό, βυθισμένο πιά στον ύπνο. Χτυπά την πόρτα μιας καλύβας.

Της άνοιγε ένας μαύρος στολισμένος με πολύχρωμα φτερά με δόντια θηρίων με κόκκαλα νεκρών: ο μάγος της φυλής.

Το φός του λόχου του λαδιού, που καίει μέσα στην καλύβα, πέφτει στο πρόσωπο της γυναίκας με τα μαύρα: Εινε η Καρολίνα Λέβιν.

Ο νέγρος την περιέμενε, σφαλάς, γιατί δεν άλλαξαν καμμία

λέξει έξηγήσεως. Η Καρολίνα κάθισε σ' ένα σκαμνί και ο μάγος άρχισε να έόρκιζε, με μυστηριώδεις φωνές, και κινήσεις θαυμάσιες. Έπί τέλους ο μάγος πρόφερε:

— Κάποιος θέλει το κακό σου και σου κλέβει τη δύναμι σου!

— Ποιάς εννε αυτός; ρώτησε η γυναίκα με σπρηγλή φωνή.

— Δεν μπορώ να στο πώ.

— Θέλω να το μάθώ! Θέλω!

— Τότε πρέπει να κάνω τη μεγάλη σκευή.

ΜΟΥΣΙΚΗ — και μαλλιά

«Αν όλοι οι βιολίστες του κόσμου ήταν δυνατό να συγκεντρωθούν μέσα σε μία τεράστια αίθουσα, θα έφθαναν περίπου τις 100.000. Άπ' αυτούς μόνον οι 100 θα ήσαν φαλακροί. Αν όμως ο ίδιος αριθμός άπετελείτο από μουσικούς που παίζον πνευστά όργανα, οι φαλακροί θα άφθονούσαν σε καταπληκτική άναλογία.

Αν δεν πιστεύετε στην παρατήρησι αυτή, η όποια διαπιστώνεται από ένα Γερμανό ειδικό, κυττάτε με τον σας, τα κεφάλια των μουσικών σε μία όρχηστρα. Θα παρατηρήσετε τότε κι' εσείς ότι όσοι παίζουν έγχορδα όργανα έχουν άφθονα μαλλιά, ενώ τα κεφάλια των άλλων που παίζουν πνευστά, λείπουν σαν... φανερία.

Απ' την διαπίστωσι αυτή άποδεικνύεται, καταλήγει ο εν λόγω ειδικός, ότι τα έγχορδα όργανα υποβοηθούν την άναπτυξη της κόμης ενώ τα πνευστά φέρουν το αντίθετο αποτέλεσμα.

70 — Σώπα, Μηχαράττη, της είπε γλυκά. "Έχει κανένας τον πόνο του. Έγώ, βασανίζομαι από την πείνα. Ναί, δεν τ'ο πιστεύεις; Στο τραπέζι των θείων μου τ'ο φαγητό είναι λιγοστό. Δεν ξέρω αν στο τέλος δεν θα με σπρώξουν κι' έμένα να βρώ κανένα πλουσιό φιλό. Μά' έγω δεν είμαι όμορφη, βλέπεις. Και φαίνομαι άκόμα πολύ μικρή.

— Κορίνα, έπτε η Φρύνη σαν τρελή. Τι θα πη ό Χαρίδημος γι' αυτό; "Ηλπίζα πώς θα μπορούσα να τ'ο κρύψω τις σχέσεις μου με τον Πολέμωνα. "Αλλά μετά από αυτό τό έπεισόδιο στο δρόμο, είναι άδύνατον. Θα τ'ο μάθω κι' αυτός. Και πώς θα τ'ο πάρω;

— Μην άνησυχείς, την παρηγόρησε η Κορίνα. "Αφού σ' αγαπάει, θα καταλάβει.

— Μά τι να τ'ο πω;

— Νά τ'ο πης την άλήθεια, και να τον παρακαλέσεις να κατορθώσει μία ώρα άρχιτερα να σε παντρευτεί για να σε σώσει.

— Έκλαψαν οι δύο μικρές πολλή ώρα μαζί. "Η ζωή ήταν βαρειά για τους δεκαπεντάχρο- νους ώμους τους.

«Σε περιφρονώ!»

Τά πόδια της δεν πετούσαν όπως άλλες φο- ρές, όταν ανέβηκε τό βουνό εκείνο τό βράδυ η Φρύνη. Δεν ήταν ό φόβος, τό αίσχος και ή άρρώστεια πού είχε περάσει πού την κούραζαν. "Ήταν ή άγανάκη της. Θα την περίμενε ό Χα- ρίδημος; Τι θα της έλεγε;

— Όταν έφθασε στη συνθησισμένη τους θέσι, φώ- ναζε βροχάζει.

— Χαρίδημε!

— Άρνησε, ν' άκούση άπάντησι. "Επί τέλους μία φωνή της άποκρίθηκε:

— "Εδώ είμαι!

— Από τόν τόνο της φωνής του, κατάλαβε πώς την περίμενε θύελλα.

— Έτρεξε ώστόσο κοντά του. "Ο νέος καθόταν σ' ένα βράχο ακίνητος. "Άλλες φορές πετιό- ταν, την άρπαζε στην άγκαλιά της. Τώρα, ό- τε γύρισε τό κεφάλι να την κυτάξει.

— "Η κοπελίτσα γονάτισε κοντά του. "Έκανε να άκούμησει τό κεφάλι της στον ώμο του. Μά αυτός την έστράψε. "Η φωνή του άκού- στηκε τραχεία:

— Μακάρι μου! Μή μ' άγγίξεις!

— "Ένας λυγμός βγήκε από τή στήθη της Φρύνης. "Έμεινε έτσι στά πόδια του πολλή ώ- ρα να κλαίει. Αυτός δεν έσάλευε. Λές κι' είχε μεταμορφωθεί σε άγαλμα. "Εβλεπε όμως ή κο- πέλλα, ανάμεσα από τή δάκρυά της, τη φυσιο- γνομία του φουρτουναριέμένου. "Όταν μπέρεσε να τ'ο μιλήσει, τού έπτε ταπεινά:

— Δεν φταίω έγώ! Δεν φταίω έγώ! Σ' ά- γαπώ! "Εσένα άγαπώ Χαρίδημε.... "Ηθέλα να σ'οκτώθω.

— Την δέκοψε ειρωνικά:

— Και γιατί δεν σ'οκτώθηκες;

— Δεν είχα τό θάρρος, άποκρίθηκε με λυγ- μούς ή μικρή. Δεν είναι εύκολο να θυσιάση κα- νείς τή ζωή του. Φοβάμαι τό θάνατο, Χαρί- δημε...

Γέλασε ό νέος σκληρά.

— Κι' έπειτα λές πώς μ' αγαπάς...

— Κατόπιν της έπτε άγρια, σοβαρά:

— Αν άλήθεια δεν φταίς έσύ, άν σ' άγά- κασαν να φερθείς έτσι, έπρεπε να σ'οκτώθης. "Άλλες γυναίκες σ'οκτώθηκαν για μικρότερες ατίτιες.

— Μην είσαι άνήλικη! Ικέτευσε ή Φρύνη. "Α- κούσε να σου διηγηθώ πώς έγινε.

— Δεν σε πιστεύω, έκανε με σφιγμένα δόν- τια ό Χαρίδημος.

— Μά τι μπορούσα να κάνω; Σκέψου πώς μου και είναι φτωχός.

— Κι' εσύ όποιαδήποτε;

— Χαρίδημε, σου όρκίζομαι στο φώς του Φοίβου, ότι δεν μπορώ να τόν ιδώ στά μάτια μου τόν Πολέμωνα. "Αρρωσταίω κάθε φορά πού τόν βλέπω. Πιστεύω με, Χαρίδημε. Σ' ά- γαπώ, εσένα άγαπώ. Δεν μ' ενδιαφέρουν τά πλούτη...

... "Η ύψηλότερη πόλις του κόσμου είναι τό Ρέρρο ντε Πάσκο της Χιλιής, τό όποιο βρίσκεται σε ύψος 4.350 μέτρων από την θάλασσα.

... Στις Βρυξέλλες υπάρχει μία σχολή, στην όποία διδάσκεται ή τέχνη τού.. νεκρο- θάφτη.

... Στη Φιλαδέλφεια της "Αμερικής ή δρύθηκε τελευταία μία ασφαλυστική εταιρία για τους κινδυνώσαντες σ'αυτοκόπι βίου.

... Στη Καλιφόρνια τά κοκκινογούλια γίνονται τόσο μεγάλα, ώστε κάποτε φθά- νουν τό βάρος τών 80 δκάδων.

... Στη Μαδρίτη δεν καταδιώκονται οι ζητιάνοι, άλλά εκείνοι πού δίνουν έλεημοσύ- νη στους ζητιάνους.

... Στην "Ιαπωνία, κάθε νεογέννητο παι- δάκι, έστω και άν μίας ήμέρας, θεωρείται ήλικίας ενός έτους.

... "Η "Ιαπωνία έστρατολόγησε 10.000 γυναίκες, τις όποιες κατατάξε στις άδυνου- μεις διαφόρων μεγαλοπόλεων.

... Δυό Σουηδοί μηχανικοί έφευραν ένα τηλεφωνικό μηχανήμα, τό όποιο καταγρά- φει πών ότι συνάξει κατά την άπουσία του συνδρομητού και τό επαναλαμβάνει ύψηλό- φωνα μόλις αυτός έπιστρέψει. Τά πειράμα- τα πού έγιναν έδωσαν ικανοποιητικά άπο- τελέσματα.

πού δόθηκες σε άλλον άντρα, μού προζεις φρίκη....

— Τόν κυτάξες με μάτια θαλά;

— Μία μέρα, τού έπτε, θα μετανοιώσης για τό κακό πού μού κάνεις.

— Κάνω και σ'όν έαυτό μου κακό, Φρύνη. Σε είχα στήσει μέσα μου σε ψηλό βάθρο. Σε λάτρευα, όπως λατρεύω τους θεούς τού "Ολύμ- που. Μονάχη σου γκρέμισα μέσα μου τό βά- θρο σου. Και πονώ κ' έγώ. Μά προτιμώ να πεθάνω από τόν πόνο, παρά να ξαναπατήσω στους ψεύτικους όρκους σου.

— Αν δεν ήταν δεκαεπτά χρονών παλληκάρι, ό Χαρίδημος, δέ θα μιλούσε ίσως τόσο σκλη- ρά. Μά τάρβητε όλα με τό άδυσώπητο πείσμα της πρώτης νιότης.

— Κατάλαβε ή Φρύνη από τόν τόνο της φω- νής του. πώς δεν είχε καμμία έλπίδα. Λίγο- λίγο έρχόταν από μυαλό της ή φοβερή πραγ- ματικότητα. "Ο Χαρίδημος την έδιωχνε! "Ο Χα- ρίδημος της άρνιόταν για πάντα την άγάπη του!

— Έπιασε τ'ο κεφάλι της με τά δύο της χέ- ρια. Της έρχόταν ζάλη. "Όλος ό λόγος γύ- ρω της, λές και γύριζε. "Ανοιγόκλεισε τό στό- μα της κάμποσες φορές. Κάτι ήθελε ακόμα να τού πη. Μά ό λάρυγγάς της είχε ξεραθεί.

— Άργά, με τό κεφάλι σκυμμένο, άρχισε να κατεβαίνει τό μονοπάτι. Σταματούσε σε κά- θε βήμα. Κάθε στιγμή της φαίνόταν πώς ά- κούγανε τ'ονόμα της. Θα την φώναζε; Θάτρεχε πίσω της να την κρατήσει;...

— Καμμία φωνή δεν έσχιζε τή σιγαλιά της νύχτας.

— Δεν βάσταζε ή κοπέλλα. Γύρισε πίσω να τόν ιδεί. Τόν είδε να στέκει άκούμπισμένος σ' ένα δέντρο, να την παρακολουθώ πούφηνε, σκετινός, σαν άγάλμα έλπιμένο. Μά δεν της έκανε κανένα νεύμα να γυρίσει. Τά χέρια του δεν υψώθηκαν σε καμμία κίνηση άγανάκης.

— Κι' ή Φρύνη κατέβηκε τό μονοπάτι σιγα- λιά, νοιώθοντας πώς κατέβαινε από την πιο ψηλή κορυφή της εύτυχίας, στον μαύρον "Α- δη της άπελπίδας.

Μαύρες ήμέρες

— Όταν αντίκρισε τά σπίατα, σταμάτησε ή κοπέλλα. Τό μυαλό της άρχισε να δουλεύει. Κάποια φωνή μέσα της, της ψιθύριζε:

— Πού πές; Τό σπίατό τού πατέρα σου; Τι ζωή σε περιμένει; Δεν είναι καλύτερα να γυ- ρίσεις πίσω στό βουνό; Πολλά άγρίμια τρέ- χουν τή νύχτα σ'όν φαράγγια. Κάποιο άπό βρεθεί να σε σπαράξει. Κι' έτσι γλυτώνεις μία άπό πάντα. Κι' άν δεν βρεθεί κανένα άγρίμι, οι ρεματίες είναι βαθείες. "Ενα πήδημα κι' ό άγώνας της ζωής τελειώνει....

— Έμεινε τόσο ώρα εκεί ακίνητη ή κοπελ- λίτσα, ώστε τ'ο άστρά έβουσαν από τόν ού- ρανό. "Η ροδοδάκτυλη αύγή άνοιξε τά κόκκι- να παραπετάσματα τού ούρανο, για να δια- βή τ'ο άρμα τού άδελφού της τού Φοίβου, τό φωτοβάλλο.

— Τότε σαν να ζύπνισε ή Φρύνη. Γύρω της τά θυμάρια μοσχοβολούσαν. Οι φωνές τών πωλιών άκούγονταν κιόλας, παιάνες της ζω- ής. "Η νύχτα τώγινε κάπου, μακριά, στον ό- ρίζοντα, τά σκετινά της πέλας. Μαζί της, λές και τώγινε τις μαύρες σκέψεις της πού ήταν θαλά από δάκρυα, κύταξαν έσφηνικά έσ- στερα, γύρω τών πλάσι πού έζυντούντο. Τό νεα- νικό της στήθος φούσκωσε σ' ένα βαρύ άνα- στεναγμό.

— "Οχι, ψιθύρισε, δέ θέλω να πεθάνω. Δεν έχω τό θάρρος να πεθάνω. Θα ζήσω. Και πούδς έξέρει! "Οι μοίρες μπορεί κάποτε να με λυ- πηθούν κι' έμένα.

— Οι ζέφουσι κώθηκαν στά σγουρά μαλλιά της, της φίλησαν τόν δάδευο λαμύ της. Λές και γι' αυτήν χαίροταν τό ζήτημα όλη ή πλάσις.

— Περπάτησε με βήμα έλαφρύ στην άρχή ή κοπέλλα. "Όταν όμως αντίκρισε τό σπίατό της ή καρδιά της σφίχτηκε ξανά.

— Θα με περιμένει μέσα ό Πολέμων, ψιθύ- ρισε μονάχη της, και τά πόδια της λυγίσαν, κι' ένοιωσε στην καρδιά της τόν πάγο.

— Μέσα στο σπίατό της όμως δεν αντίκρισε έ- κείνον. Οι γονείς της την κυτάξαν σκετινοί.

— Έρείς γιατί δεν ήλθε ό Πολέμων; την ρώτησε ή "Αλκήμη άμέσως.

— "Οχι! άποκρίθηκε ή μικρή, κι' ένοιωσε μία άγρια χαρά, με την ιδέα πώς δεν θα είχ- να όποια τά χάδια του.

— Άρα τα κατάφερες! μούγκρισε ό "Ε- πικλής. Φαίνεται πώς τό έπεισάδιό σου τό πρωί με τή Χρυσίδα θα τόν έμπόδιζε.

— Πάω στη βρύση για νερό! έπτε ή "Αλκήμη νη. "Εκεί κάτι θα μάθω.

— Πήρε τή στάμνα κι' έφυγε τρέχοντας. "Ε- πεσε ή Φρύνη σ' ένα κάθισμα και περίμενε. "Ο πατέρας της δεν της έρχινε ούτε ματιά. Σε λίγο γύρισε ή "Αλκήμη ταραγμένη.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια.

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

— μιάς μητέρας

— "Ορκου πίστewος

— Έχαν άγαπηθεί οι δύο θεία και έλκικρινά, μ' όλη την θερμή έκείνη φλό γα τού πρώτου έρωτος.

— Και χωρίς πολλούς διαταγμούς άποφάσισαν να παντρευτούν.

— "Η λέλα έλαμπε από νεότητά και όμορφία. Και ό Νίκος από σφρίσος και νεότητά.

— Έκείνη ήταν στωική. "Εκεί- νος είχε μία καλή θέσι σε μιά τεχνική εταιρία και ένα έξοφω- μένο μέλλον.

— Και όταν έκείνη τού μιλήσε για τήν φτώχεια της και τού όμιλό- γησε ότι δεν είχε τίποτε άλλο να τού προσφέρει από την άγάπη της, της σφράγισε τό στόμα μ' ένα πυρίνο φίλ.

— Μου άρκεί ή άγάπη σου, Λέ- λα, της έπτε.

— Την άγάπη μου θα τήν έχω σ' όλη μου τή ζωή... τού όρκι- σθηκε έκείνη με δακρυμένα μά- τια.

Ειρωτική εύδαιμονία

— Και μιά ηλιόλουστη άνοιξι- ατική μέρα έτέλεσαν τους γάμους τών.

— Τι εύτυχημένο ζευγάρι πού ήταν. "Όλοι στην γειτονιά εί- χαν να λένε γι' αυτούς. Και τό τραγούδι της λέλας άντηχούσε ό- λη τή μέρα μέσα στο μικρό κομ- ψο σπιατό πού στέγαζε την έρω- τική εύδαιμονία τους.

— "Ο Νίκος γυρνούσε κάθε βρά- δυ φορτωμένος στο σπίατό. Και ή λέλα πού τόν περίμενε στο μπαλ- κόνι, έτρεχε με τρελή λαχτάρα μόλις τόν αντίκριζε, να τόν άνα- μώση και τόν έπνιγε με τά φίλα της.

— Θεέ μου! "Ας είμαστε πάντα έτσι! έλεγε ή λέλα όνειροπαρ- μένη.

— Και έκείνος την έσφιγγε προ- στατευτικά στην άγκαλιά του και την διαβεβαίωνε πώς τίποτε δεν ή- ταν ικανό σ'όν κόσμο να ταρδέη την γλυκιά εύτυχία τους.

— "Η άγάπη μας είναι ή άσπί- δα πού θα μάς προστατεύει από κάθε κακό, της ψιθύριζε απαλά σ'αυτή.

— Και έκείνη γιγνώσε από εύτυχία μέσα στην άγκαλιά του.

Τό άτύχημα.

— Πόσο ή ζωή, όμως, είναι δια- φορετική από ό,τι συχνά την φανταζόμαστε. Για τί- ποτε δεν μπορεί να είναι κανείς βέ- βαιος σ' αυτόν τόν κόσμο. Και τίποτε δεν μπορεί να προβλεπεί να προεξοφληθεί....

— Ένα σουρόπου πού ή λέλα κα- θόταν πάλι στο μπαλκόνι περιμέ- νοντας τόν άγαπημένο της κατά την συνήθειά της, ένας διαπερα- στικός ήχος σείρησε αόκνην τή ακούσθηκε μέσα στο στενό δρόμο τους.

— Θα σέ λίγο ένα λευκό αυτοκι- νητό με τό σπίατό τού "Ερμούδ Σταυρού ήλθε και στάθηκε έμ- πρós στην πόρτα τους.

— "Η λέλα έπάγωσε από τόν τρό- μο. Δρασκελίστηκε τέσσερα, τέσσε- ρα τά σκαλοπάτια και έσπευσε ν' άνοιξει.

— Και τότε, αντίκρισε ένα θέα- μα πού την έκανε να άφήσει μία άπελπισμένη κραυγή τρόμου.

— Δυό νοσοκόμοι κατέβασαν μέσα σ' ένα φορέο τόν Ντίνο, χλωμό σαν νεκρό, με τό κεφάλι και τά χέρια δεμένα με έπιδέματα.

— Δεν είναι τίποτε, ένα μικρο- άτύχημα σ'όν έργοστάσιο, την κα- θήσκαζαν ένας νοσοκόμος. Την ώ- ρα πού έπαιθεόσε τή μηχανή- ματα, τόν χτύπησε ένας ίμώνας στά καλώδια και τά χέρια... Ένε- κτός κατέθανε.

— "Η λέλα δέν είχε την άντοχη

λαμπε καμμία καρωτή έλπίδα. — Λέλα, σε κατόπιν, της έ- λεγε κάθε τόσο ό Νίκος με θαλά μάτια.

— Έκείνη προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τόν παρηγορήσει. "Μά τού έλαφρώσει τόν πόνο να τού διώξει τις τούφες πού τόν μαράωναν.

— Μά ή φτώχεια είναι κάτι τό σο- φοφόρο, τό τόσο άδυσώπητο. Δεν αντιμετώπιζεται ούτε με λό- για, ούτε με παρηγορίες...

— Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ήθελε σ'όν κόσμο και ένα μι- κρό άσώδ άγγελούδι, με άπαιτη- κή πού δεν επιδέχονται άβάρεις, σεις πού νέο επλήγουν... ή εύτυχία σ' ό- λην περίπτωση... έπιδεινώνει τή κατάσταση στο έπακρον και έφερε σε πραγματικήν άδιέοδο την δυ- στυχισμένη λέλα.

— Τώρα, τώρα... Όστε δουλειά πιά μπορούσε να πιάσει, και να- βρισκε. Την έμπόδιζαν τά καθη- κοντα της μητέρας...

Η λύσις

— Τρεξε παντού, έπεσκέφθηκε φίλους και γνωστούς. Έξε- λιπάρησε, ικέτευσε, παρα- κάλεσε... "Όλοι, της πέτα- ζαν μερικά ψίχια για να μη φα- νούν άσπλαγχνοί. Μά, την βετική θούθεια κανείς δεν δούθεσε να της την προσφέρει... "Όλοι, δη- λώσαν άδυναμία... "Όλοι, "Οχι.

— Κάποιος παλιός της γνώριμος πού άλλοτε μάτια της είχε έκλι- παρήσει τόν έρωτα, τώρα βρέθηκε πρόθυμος να την βοηθήσει όσο δύ- νατο είχε άνάγκη... Της έθεσε δ- μως τούς δρους του. "Ήταν ένας παλιάνθρωπος ένα έλεινέτο ύποκει- μένο.

— "Η λέλα χλωμή, ταραγμένη, τόν άκούσε ψύχραιμα. "Εκείνος περίμενε τό έξοσπασμα κάποιας ύ- στερικής κρίσεως. Μά ή λέλα, δεν έκλαψε, δεν έφώνησε, δεν μίλησε διόλου.

— Έσκιμπε τό κεφάλι ύποτακτι- κά και δέχθηκε τούς δρους του. Για τήν άγάπη τού πολυαγαπημένου της...

— "Ο Νίκος τώρα είναι εύτυχισμέ- νος. Σ'όν σπίατό δεν λείπει τίποτε. Και τό μαρμό, χασκογελάει και χαίρεται εύτυχημένο και αυτό τά χέρια του άντικρύζοντας την ζωή ανάμεσα από μία ρόβινη γά- ζα...

— "Η λέλα φεύγει κάθε πρωί από τό σπίατό. "Έχει πη τού Ντίνου όστι βρήκε μία καλή θέσι σε μία βιομηχανική επιχείρηση. Και πη- γαίνει, κάθε πρωί στο γραφείο της.

— Μά, στην πραγματικότητα πη- γαίνει άλλο. Πηγαίνει εκεί όπου δεν άσπρεπε να τ'ο μάθω κανείς, εκεί όπου την περιμένει — κάθε μέρα ή ταπεινός, ή κατασχύ- νη ή άμαρτία... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Οι πολύτιμες — ΠΕΤΡΕΣ Ι

ΟΙ ΜΑΓΙΚΕΣ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

— Στην άρχαία εποχή, οι φιλό- σοφοι κι' οι μάγοι απέδιδαν στις διάφορες πολύτιμες πέτρες ιδιότη- τες άπόκρυφες και μαγικές.

— Πρώτος ό "Ορφεύς έλεγε σ' έ- να τόν ποίημά ότι ό άκάθαρτος κά- νει συμπαθητικό στις γυναίκες και τόν πιά άνταπαθητικό άνδρωπο. "Ο άλχημιστής Μπερκίν, έξ άλλου, βεβαιώνει, ότι ό "αμέθυστος" κα- θιστά εύγενικό, εργατικό και φαί- ρο τόν άνδρωπο πού τόν έχει έ- πάνω του, ή δέ άόρεια κρύσταλ- λος διώχνει τά κακά όνειρα κι' έμπόδιζει τόν ύπνο.

— Ένας άλλος περίφημος άλχη- μιστής ό Μικρός "Αλβέρτος, λέει τά έξής καταπηκτικά, σχετικά με τό διαμάντι:

— "Πάρτε ένα καινούργιο χρυσό δαχτυλίδι, στολισμένο μ' ένα δια- μάντι πού να μη έχη άκούσα φο- ρεθώ, τυλίξτε τό δαχτυλίδι αυτό σ' ένα μεταξωτό πανί κι' άφήστε τό έννηα μεράνυχτα επάνω στην καρδιά σας. "Όποια γυναίκα τό φορέσει κατόπιν, θα σας άγαπήσει άμέσως.

— "Ο "Αριστοτέλης πάλι ύποστηρί- ζει ότι τό μαργαρίτι προστάτει τόν άνδρωπο από τήν έπιληψία. Γι' αυτό, κατά τήν άρχαιότητα, οι διάφοροι ήγειμόνες χάρισαν στα παιδιά τους δαχτυλίδια με μαρ- γαρίτια, για να τούς προσυλάρουν από την τρωερή αυτή άσάρωστεια.

— "Επίσης έπίστευαν, τόν παλιό καιρό, πώς ό ποσόνος γαλακτίτης προσυλάρει τόν άνδρωπο από τούς κεραυνούς και τόν σόδο πού προ- καλεί τό σκότης. Πιστεύαν άκό- μα, ότι τό δαχλύν έκανε σαι- νισμούς, άνοιχτόκαρδους κι' αξία- γιπτους τούς άνδρωπους πού τό φορούσαν. Τά μαργαριτάρια τέ- λος, είχαν μεγάλη πέρας ως φε- λαχτά κατά τών σπασιών και τών καρδιακών παθήσεων.

— "Ο μέγας άλχημιστής Τρι- μένιστος όνομάει τό ζσφειρί σπέ- τρα έρωτικής, τό θεωρεί δέ άκό- μη και ως προφυλακτικό κατά της δυσπεψίας.

— Σχετικώς με την πέτρα "αου- κούδς" ό Αραβίς γιατρός "Ελ- Κίντο λέει, ότι ό άλχημιστής της έποχής του την χρησιμοποιούσαν κατά τών πονημάτων. Κοπανιμέ- νη δέ σε σκάνη ψηλή, έθεωρείται ό άριστος άντίδοτο έναντιον τού δηλητηρίου τών σκορπιών.

— Άναφέρουμε τέλος, δυό ά- κόμη πέτρες, δυι πολύτιμες αύ- τες, πού θεωρηθούν πάντοτε ιερές κι' έγιναν αντικείμενο λα- τρείας. "Η πρώτη όπ' αυτές ήταν μία μαύρη πέλλα, πού σκέπαζε τόν τάφο τού Ρωμύλου, τού ίδρυ- τού της Ρώμης. "Η δεύτερη ύπό- ρχει και σήμερα και είναι ή περί- φημη μαύρη πέτρα Κασά, της Μέκκας, τό προσκύνημα όλων τών μωαμεθανών.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Προφάσεις

— Και τί έγγυήσι μού δίνετε άν σας δανείσω αυτό τό ποσόν;

— Τόν λόγο ενός τιμιού ανθρώ- που.

— "Ε, λοιπόν! Πηγαίνετε να βρήτε αυτόν τόν τιμιό άνδρωπο και τότε θα σας δώσω άμέσως τά λεπτά πού μού ζητάτε!

— Λάθος!..

— Ένας διάσημος μπεκρής έπι- στρέφει στο σπίατό του σε οίκτηρ κατάσταση. Σ τή πόρτα συναντά τή γυναίκα του.

— Πού ήσουν, βρε μπεκρούλια; Είχες μαζί σου τό κλειδί και σε περιμένω τόσες ώρες άπ' έξω!

— "Ελα γυναίκα, πάρε τό κλειδί κι' άνοιξε.

— Τρελάθηκες! Αυτό δεν είναι κλειδί, είναι ποδρό!

— Συμφόρα μου στενάζει ό Βάγγος. Φαίνεται πώς κάπνισα τό...κλειδί!

— Τί κατασκεύαζε

— Κάπκε τό έργοστάσιό σας; Και τί κατασκεύαζατε;

— Πυροσβεστικές άντλίες.

Η ΘΥΣΙΑ του Ζερώ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΡΑΓΩ-
ΔΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ο σοφός καθηγητής της χημείας του Πανεπιστημίου των Παρισιών κ. Βίκτωρ Ζερώ φαινόταν εξαιρετικά χαρούμενος. Βλέποντας μάλιστα ότι η νεαρά και χαριτωμένη σύζυγός του, Άλκη, προσπαθούσε να ικανοποιήσει τον λόγο της απότομης αυτής αλλαγής, της είπε:

— Άποψε, αγαπητή μου, είμαι πολύ ευχαριστημένος. Οι κόποι μου και οι κινήσεις που διέτρεξα δεν πήγαν χαμένοι. Οφείλω μάλιστα να ομολογήσω ότι ένα μεγάλο μέρος της επιτυχίας μου οφείλεται στον διαπρεπή συνάδελφό και φίλο μου Φερμιόν. Αυτοί που πορεύονται σήμερα μακριά και δεν μπορεί να μοιρασθώ τη χαρά μου. Σε λίγο καιρό, αγαπημένη μου μικρούλα, θα είμαστε πλούσιοι. Βρήκαμε μια νέα μέθοδο κατασκευής σπέρτων, χωρίς βείο και φώσφορο, άρραταχώς συμπεριφέρονται από τους χρησιμοποιούντες ήδη.

— Μα για ποιο λόγο κοιμάσαστε και κινδυνεύετε τόσο, και συ και ο Φερμιόν; ρώτησε η Άλκη.

— Για σένα, αγαπητή μου, για σένα και μόνο. Έξ αλλού τα επικίνδυνα περάσματα δεν ήταν δυνατόν να τα επιπαινεύω σε άλλους. Ο μόνος ικανός συνεργάτης μου ήταν ο Φερμιόν. Από τον καιρό όμως που δεχθήκα την έδρα που το προσέφεραν στο Πανεπιστήμιο του Νανσύ, από τότε ήμουν αποχωρημένος να κάνω μόνος μου όλα τα περάσματα. Τώρα όμως όλα ετελεύτησαν και θα επιδοθώ μόνο σε μελέτες... Λες ρεζόμ με μια ματιά και στις σπερμίνες έφημερίδες.

Ο καθηγητής θεώριζε μια έφημερίδα, με με την πρώτη ματιά του της έριξε άσπρη μια διαπεραστική κραυγή τρόμου:

— Α, είναι φοβερό, Άλκη! Δεν πιστεύω από τα μάτια μου, ο Φερμιόν...

Τι 'Ο 'Ιάκωβος; Τι του συνέβη; φώναξε η Άλκη και πετάχθηκε από την πολυθρόνα της. Τρέμοντας, ο γυναικός με έλαμψε της άρχισε να διαβάζει με έλαμψη της συγκίνησης:

«Νανσύ 1 μ.μ. Ένα τρομερό δυστύχημα άναστασε τη πόλη και τον επιστημονικό μας κόσμο. Σήμερα το μεσημέρι έγινε μια φοβερή έκρηξη στα εργοστάσια του χημείου του Πανεπιστημίου μας, με θύμα τον νεαρό καθηγητή 'Ιάκωβο Φερμιόν. Η κατάσταση είναι έκκεκτο επιστήμονας είναι άπειστη. Δεν υπάρχει καμία ελπίδα...»

Α! Τι συμφορά. Θεέ μου... Εξοφίστε η Άλκη και σωριάστηκε άνασταστη στο πάτωμα.

Εξάλλος, ο καθηγητής άγκάλιασε την γυναίκα του και την μετέφερε στο κρεβάτι της. Όταν έπι τέλους συνήλθε, παρακάλεσε τον σύζυγό της να την αφήσει μόνη.

Ο καθηγητής εναγύρισε τότε στο γραφείο του και ζαλισμένος εσπάζθηκε σε μια πολυθρόνα. Ήταν η πρώτη φορά που η γυναίκα του λιποθυμούσε. Χτύπησε το κουδούνι της υπηρεσίας και ζήτησε να του φέρουν τις νεότερες εκδόσεις των εφημερίδων.

Τα νεότερα τηλεγραφήματα είχαν περισσότερες λεπτομέρειες για το δυστύχημα. Καί ανέφεραν ότι η ζωή του καθηγητού Φερμιόν δεν διέτρεχε καμιά κίνδυνο. Ο κ. Ζερώ άνακουφίστηκε κάπως, αλλά δεν μπορούσε να ξεγυμνήσει την συμπεριφορά της γυναίκας του.

Ύστερα από λίγο, ήλθε η όμη ρετρικά να του άναγγελλή ότι τον άηποθε ή κυρία. Αμέσως πήγε στην κάμαρά του. Με άλλοιωμένα τα χαρακτηριστικά, κατάλαμψε ότι δόξαρι στα μάτια η Άλκη και τον ρώτησε με μισοσβουμένη φωνή:

— Πέθανε λοιπόν; Και έζωσα σε ο λυγισμό;

Ο κ. Ζερώ δεν μπορούσε ν' άπαντήση. Ένας κόμπος του έ περιέγγε τον λαιμό. Ύστερα από μερικές στιγμές σιωπής, η Άλκη άναμύλησε:

— Τώρα πια που πέθανε, θα σου πω όλα. Θα σου ομολογήω ότι έκείνο που ή λιποθυμία μου σ' έκανε ίσως να άποπευθή... Είπα τόσο καλόψυχος... Άγαπη-

— Άποψε, αγαπητή μου, είμαι πολύ ευχαριστημένος. Οι κόποι μου και οι κινήσεις που διέτρεξα δεν πήγαν χαμένοι. Οφείλω μάλιστα να ομολογήσω ότι ένα μεγάλο μέρος της επιτυχίας μου οφείλεται στον διαπρεπή συνάδελφό και φίλο μου Φερμιόν. Αυτοί που πορεύονται σήμερα μακριά και δεν μπορεί να μοιρασθώ τη χαρά μου. Σε λίγο καιρό, αγαπημένη μου μικρούλα, θα είμαστε πλούσιοι. Βρήκαμε μια νέα μέθοδο κατασκευής σπέρτων, χωρίς βείο και φώσφορο, άρραταχώς συμπεριφέρονται από τους χρησιμοποιούντες ήδη.

— Μα για ποιο λόγο κοιμάσαστε και κινδυνεύετε τόσο, και συ και ο Φερμιόν; ρώτησε η Άλκη.

— Για σένα, αγαπητή μου, για σένα και μόνο. Έξ αλλού τα επικίνδυνα περάσματα δεν ήταν δυνατόν να τα επιπαινεύω σε άλλους. Ο μόνος ικανός συνεργάτης μου ήταν ο Φερμιόν. Από τον καιρό όμως που δεχθήκα την έδρα που το προσέφεραν στο Πανεπιστήμιο του Νανσύ, από τότε ήμουν αποχωρημένος να κάνω μόνος μου όλα τα περάσματα. Τώρα όμως όλα ετελεύτησαν και θα επιδοθώ μόνο σε μελέτες... Λες ρεζόμ με μια ματιά και στις σπερμίνες έφημερίδες.

Ο καθηγητής θεώριζε μια έφημερίδα, με με την πρώτη ματιά του της έριξε άσπρη μια διαπεραστική κραυγή τρόμου:

— Α, είναι φοβερό, Άλκη! Δεν πιστεύω από τα μάτια μου, ο Φερμιόν...

Ε γνώρισα τη Λίνα στο ξενοδοχείο μιας μικρής παραλιακής πόλεως. Εμενε μόνι, σε άποστασι από τους άλλους ξένους, συνεκτεταμένη στον έαυτό της. Καθισμένη στην αμμουδιά, εκύτταζε για ώρες τη θάλασσα.

Στο ίδιο ξενοδοχείο έμεναν δυο σύζυγοι, που οι σχέσεις μεταξύ τους φαινόταναν παράξενες. Η γυναίκα ήταν ξανθή, ως 20 ετών και πολύ όμορφη. Ο άνδρας, ο Μάρκος, τριαντάχρονης, άδύνατος, με δυο άνωλίκους, της σκέψατο. Επρώταν μαζί, έκαναν κάπου - κάπου περιπάτους, μιλώντας σπάνια μεταξύ τους. Ο άνδρας φαινόταν άδιάφορος πάντα, άσηρο μένος. Έδειχνε ότι παραμελούσε τη σύζυγό του ενώ θα περίμενε κανείς άπεναντίας να είνε τρελά άρωτευμένος μαζί της και ζηλιάρης, και έκείνη να ζητή ν' άποτινάξη το ζυγό του, άψασημένη ν' άπολαύση τη ζωή της...

Η Λίνα και ο άνδρας αυτός γνωρίζονταν καλά. Η νέα μου το έκμυστηρεύθηκε, λίγο άφοδ έγινεκε φίλοι. Δεν θέλησε όμως να προσθέσει τίποτε άλλο...

Πέρασαν μερικές βδομάδες. Έπειτα ο άνδρας έφυγε άφαικά, χωρίς καμιά προειδοποίηση, σαν να μην είνε να δώση σε κανένα λογαριασμό των πράξεών του. Η γυναίκα του έμεινε και άλγθηκε στις άδικασίες, στα παιγνίδια, σαν να ήθελε ν' άφοση να ξεσπάση επί τέλους όλη η όργη της, όλη η άπελτία της...

Η Λίνα δεν άλλολε. Μόνον που τώρα έμενε περισσότερο άρες άπομονωμένη στην άμμουδιά, σε κάποια μέρα την έβλεπα με μια ψυχική κατάσταση εύνοια για έκμυστηρήσεις. Η καρδιά της ήταν πολύ φουκαρμένη από θάλλω...

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

Το μυστικό της Λίνας

ολόκληρο στάδιο έμπρός του. Μπορεί να γίνει κάτι, στο έπαγγελμα που έχει διαλέξει... Ύπφερε πολύ, δεν θα σ' άπώ γιατί, αλλά πιστεύω να το έχετε άκατα... Και είχε κούραση να έμείνει στην ψευτιά και στην έλειψη συννενοήσεως, στην ψευτιά μιας άνοχη, που δεν είνε που χαρακτήρος του... στην έλειψη συννενοήσεως με μια ψυχή άταρταση με τη δική του... Θα ήθελαν, και ο καθένας τους θα ξαναφύγει τη ζωή του...

— Μα έσεις; έσεις; ρώτησε, κυττάζοντας άθελστα το άραίο της πρόσωπο, που φαινόταν κούρασμένο και άδιάφορο:

— Μα αν αυτός δεν άγαπή τη γυναίκα έκείνη, κι αν έκείνη η γυναίκα είνε άναίστα; Άν μπορεί να χωρίσουν όριστικά; Η Λίνα με κούταζε με μια περήφανη ματιά, και ψιθύρισε: — Μα έγω δεν τον άγαπώ! Όθε και αυτός με άγαπή, το σο άδύνατο, ώστε δεν την άκουσα σχεδόν:

— Άλλως τε, δεν θα ξαναείδαθούμε ίσως πιά... Τό άλλο καλοκαίρι, έναγύρισε στην ίδια μικρή πόλη. Όλα ήταν όπως τα είχε άφαισει. Και η Λίνα; Πού βρισκόταν;

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΓΡΗΜΑΤΑ
Το όρφανό
Ήρθα το έρημο όρφανό προς τους ανθρώπους, Τά μάτια μου τα ήμερα μόνο πλούτο είχα έγώ. Προς τους ανθρώπους ήρθα στους μεγάλους τόπους. Οι άνθρωποι δεν μ' ήδραν πονηρό.

Στάς εύκοσι μου χρόνια μια λαχτάρα νέα, Με της άγάπης τ' όνομα, όψιμ. Κάθε γυναίκα μ' έκανε να τίνε βρισκω ώραία, Καμμιά γυναίκα δεν με βρήκε όμορφον έμέ.

Χωρίς πατρίδα, δίχως να δουλεύω βασιλιά, Κι' άκόμα χωρίς ναμια καλλιγράφη. Πήγα στον πόλεμο για να πεθάνω, Μά ο θάνατος δεν μου άρεσε τη χάρι.

Άργα πολύ γεννήθηκα ή πολύ νωρίς; Τί κάνω έδώ που μένω; Ό, έσεις όλοι, ο πόθος μου βαρύς, Παρακαλέστε το Θεό για το δυστυχισμένο!

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

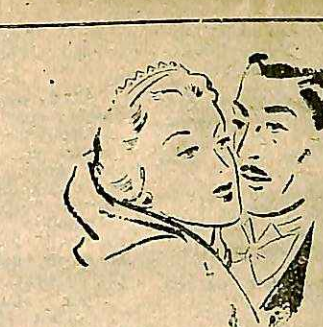
— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

— Έγώ;... πρόφερε έκείνη.

— Έπειτα πρόσθεσε με κάποια μομφή:

— Πιστεύω λοιπόν και οίς ότι όλοι οι όλοι. Έμεις οι δυο δεν όφραμε παρά δύο όλοι. Φίλοι, καταλαβαίνετε; Με θεωρείτε άξια για ένα ένοχο δεσμό;

Φινά... Άρχισα να διαβάζω: «Άγαπητέ φίλε, Σας γράφω απ' το σανατόριο όπου βρίσκομαι από μερικούς μήνες...»

Τό γράμμα έτρεμε στα χέρια μου. Συνέχισα το διάβασμα: «Θυμάσθε τις συζητήσεις μας, τότε; Δεν σ' άρεσε η μέμια, όχι! Άλλωστε μόνον κάπως, την άλγισα. Ναι, ο Μάρκος μ' άγαπούσε και τον άγαπούσα. Έγώ ήξερα τον έρωτά του, αλλά τό άγνωστο τον δικό μου... Τον άγαπούσα — μπόρα να σ' άρεσει, πό τ' άρεσε — μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Θά μου ήθελε, ή σφαλός; Άισα λοιπόν, άισα ή προσοχή; Από σεβασμό σε μια γυναίκα άναίστα; Για να μη διαλύστε ένα δεσμό στηριγμένο στο ψέμα;»

— Όχι, φίλε μου. Τό έκανα γι' αήτη! Αυτός δεν ήξερε ότι ήμουν τόσο άρρωστη!... Πάς, θα μπορούσα να το έπείθω. Ένα άλλο πόνο, να συντρέχω για δέσπο, φέρω τη ζωή μου... Ίσως ά να πεανόρθετα πιά; Δεν είχα το δικαίωμα! Προτίμησα λοιπόν να θυσιάσω. Προτίμησα να το δώσω μια σύντομη χαρά. Ένα προσωρινό ψυχικό στέρημα... Έπειτα θα ξαναέβρισκε την όρεξη να ζήσει! Και έτσι έγινε, άσφαλός, γιατί δεν μου έγγραψε πιά... Δεν έξερε ότι βρίσκομαι έδώ... Δεν θέλω να με ίση, δεν θέλω να υποφέρω... Νά το, τα ήθελε, φίλε μου, αλλά όταν δεν θα έβρισκα πια στη ζωή. Νά μου ήθελε ότι τον άγάπησα ως το τέλος. Δεν έξερα αν είχα αυτό το δικαίωμα, αλλά ήταν πάντως κάτι δυνατότερο από μένα...»

Τό γράμμα έσκαλοθυόσε... Άλλά έγώ δεν άδάλαζα πιά. Κ' άταξα την άμμουδιά, και μου φαινόταν ότι έβλεπα άκόμη τη Λίνα καθισμένη έκει κάτω, μόνι, όμορφη και μελαγχολική.

Ζ. ΚΟΝΤΡΙ

Τό γράμμα έσκαλοθυόσε... Άλλά έγώ δεν άδάλαζα πιά. Κ' άταξα την άμμουδιά, και μου φαινόταν ότι έβλεπα άκόμη τη Λίνα καθισμένη έκει κάτω, μόνι, όμορφη και μελαγχολική.

Ζ. ΚΟΝΤΡΙ

Τό γράμμα έσκαλοθυόσε... Άλλά έγώ δεν άδάλαζα πιά. Κ' άταξα την άμμουδιά, και μου φαινόταν ότι έβλεπα άκόμη τη Λίνα καθισμένη έκει κάτω, μόνι, όμορφη και μελαγχολική.

Ζ. ΚΟΝΤΡΙ

Τό γράμμα έσκαλοθυόσε... Άλλά έγώ δεν άδάλαζα πιά. Κ' άταξα την άμμουδιά, και μου φαινόταν ότι έβλεπα άκόμη τη Λίνα καθισμένη έκει κάτω, μόνι, όμορφη και μελαγχολική.

Ζ. ΚΟΝΤΡΙ

Τό γράμμα έσκαλοθυόσε... Άλλά έγώ δεν άδάλαζα πιά. Κ' άταξα την άμμουδιά, και μου φαινόταν ότι έβλεπα άκόμη τη Λίνα καθισμένη έκει κάτω, μόνι, όμορφη και μελαγχολική.

Ζ. ΚΟΝΤΡΙ

Τό γράμμα έσκαλοθυόσε... Άλλά έγώ δεν άδάλαζα πιά. Κ' άταξα την άμμουδιά, και μου φαινόταν ότι έβλεπα άκόμη τη Λίνα καθισμένη έκει κάτω, μόνι, όμορφη και μελαγχολική.

Ζ. ΚΟΝΤΡΙ

Τό γράμμα έσκαλοθυόσε... Άλλά έγώ δεν άδάλαζα πιά. Κ' άταξα την άμμουδιά, και μου φαινόταν ότι έβλεπα άκόμη τη Λίνα καθισμένη έκει κάτω, μόνι, όμορφη και μελαγχολική.

ΤΟ ΑΙΜΑ μιάς παρθένου

Τό άυτόκίνητο του γιατρού Ζάκοβιτς διασχίζει τον έξοχο δρόμο με έλαττωμένη ταχύτητα. Ο γιατρός, μόλις από όλγιο, έχει τελειώσει τις έπισκέψεις του στην κλινική του και τώρα άπολαύεται την μεγάλη της έξοχης, άδωνάτας ο ίδιος το άυτόκίνητο του.

Είνε πασιγνώτος ο γιατρός Ζάκοβιτς, και ή όψη του, έχει κάμει ένδοξο το όνομά του, όλη την 'Ιταλία. Γιατί ο τοφός άτόρος έπιστήμων διατείνεται ότι ραπέει την φουατίσι και τον καρκίνο με την μετάγγιση, στο αίμα. Ο,τι λείπει από τους άρρώστους για να άντιδράσουν κατά των μικροβίων που τον φέρουν — άποστράφει — είνε το καθαρό και άσθον αίμα.

Μόνον που ο γιατρός Ζάκοβιτς δεν δέχεται για μετάγγιση παρά το αίμα παρθένων... Άλλοι λένε ότι ζήτά αίμα παρθένων για να κάμει έντύπο. Άλλοι τον άδικολογούν λέγοντας ότι το καθαρό και ύγιες αίμα που ζητά μόνο σε μια γερή άνταπτηρ κοπέλα βρίσκειται.

Ξαφνικά, καθώς άδωνει έξνοιαστος, το άυτόκίνητο του ο γιατρός Ζάκοβιτς φερνται άπτόμα. Ένα κάρρο ζευγμένο σε δυο μουλάρια πιάει τον δρόμο. Ο δίδ χωρικοί που το άδωναν σπεύδουν προς το μέρος του.

— Ά, γιατρέ! Τι σύμπτωσις! Σε σ' άρεχάσαστε, θέλωμε να δήτε έναν άρρωστο που υποφέρει πολύ από το στήθος του. Κινδυνεύει.

— Νά τον φέρετε στην κλινική μου!

— Ο άρρωστός μας δεν μπορεί να μετακινήθ. Έρχόμαστε να σ' άρε πάρουμε...

— Πού βρίσκεται λοιπόν; Μισή ώρα μακριά από δώ. Ο γιατρός άναγκάσθηκε να δεχθή. Ήταν άλλως τε καθηκον του.

Σε λίγο το άυτόκίνητο του σταματούσε στο δάσος μιας άροφής κοιλάδας, όπου έπεφτε ένας καταρράκτης. Ένα μικρό σπιτάκι, χωμένο μέσα στα δένδρα, ήταν ή κατοικία του άρρώστου.

Όταν ή κατοικία του άρρώστου, άντικρυς χωμένο σε μια πολυάριθμη ένα ύψηλο, όρατο γέρο, πολύ άδυνατισμένο.

— Πάμπλο παιδί μου! το έλεγε με γλυκύτητα ο ένας, από τους δύο χωρικούς, σο φέραμε τον γιατρό.

— Έκείνος κούνησε θλιμμένα το κεφάλι του.

— Άμφιβάλλω πολύ αν θα μου δώση την ύγεια μου.

Ο γιατρός του έλεπε να βήξη, τον στήθονόσχε, έβλε την θερμότητα του και άόμεινε σιωπηλός.

Ύστερα, πήρε κατά μέρος τον πατέρα του νέου σε μια γωνιά του δωματίου.

— Ο υιός σου έχει κατεστραμμένο το αίμα.

Το δειλινό, ο γιατρός τους άποκαρτέα. Καί έπιστρέφει στην κλινική του. Μα είνε πολύ έπιφυλακτικός. Δεν τόλμα να άνηγήσει σε κανένα την άλλόκοτη αυτή περίπτωση. Άλλως τε, δεν συνήθειζε να λήη συχνά τη κάνει καί πός έργάσεται.

Άποστό, ή άνάμνησις της Ζουάννας το έχει μένει ζωήρη στη σκέψη.

Τι' αυτό και ύστερα από λίγο καιρό, χωρίς να το θέλη, άδωνει το άυτόκίνητο του στο μέρος, έκείνο όπου είχε γνωρίσει τους άρρώστους πελάτες του, με την κρυφή έλπίδα να ξαναβή τη Ζουάννα.

Ξαναβρίσκει το άροσσοτό τοπίο με τον καταρράκτη που κούλα σcheid άντικρυ στο σπίτι.

Ένας άνδρας κάθεται στο κατόφι, περίλυπος, με το πρόσωπο μέσ' τα γέλια. Ο γιατρός τον άναγνωρίζει. Είνε ο πατέρας του Πάμπλο.

— Έσεις, γιατρέ, έδω! σπεύδει να τον άποδεχθή έκείνος, Ω, αν έξεραι... Πάνε σαρανταόντα άρες που ο άροσστός σου βρίσκειται βαθειά άσκαμένος στο χόμα...

Ο γιατρός κάνει μια άσθόρη μνητική κίνηση άπιστοχόρησας.

— Μην τρουάεσαι... Ξέρω πώς ή άποτυχία δεν πορεύεται από σ' άς, μα από το αίμα έκείνης της έλκευσης, που ο διάβολος να πάρη την ψυχή της! φωνάζει ο πατέρας του νεκρού Πάμπλο.

— Τι έννοείτε, άπλάστ;

— Πώς το αίμα που μεταγγίσατε δεν ήταν υγία πραγματική παρθένο. Μα έννοια σας, και έλο το βραμμένο αίμα που σκότωσε το παιδί μου, το ρούφηκα από της φλέβες της, άνοίνοντας της πληγής στο στήθος της μ' αυτό έδω το σπλιέτο!

ΤΟ ΑΙΜΑ μιάς παρθένου

Τό άυτόκίνητο του γιατρού Ζάκοβιτς διασχίζει τον έξοχο δρόμο με έλαττωμένη ταχύτητα. Ο γιατρός, μόλις από όλγιο, έχει τελειώσει τις έπισκέψεις του στην κλινική του και τώρα άπολαύεται την μεγάλη της έξοχης, άδωνάτας ο ίδιος το άυτόκίνητο του.

Είνε πασιγνώτος ο γιατρός Ζάκοβιτς, και ή όψη του, έχει κάμει ένδοξο το όνομά του, όλη την 'Ιταλία. Γιατί ο τοφός άτόρος έπιστήμων διατείνεται ότι ραπέει την φουατίσι και τον καρκίνο με την μετάγγιση, στο αίμα. Ο,τι λείπει από τους άρρώστους για να άντιδράσουν κατά των μικροβίων που τον φέρουν — άποστράφει — είνε το καθαρό και άσθον αίμα.

Μόνον που ο γιατρός Ζάκοβιτς δεν δέχεται για μετάγγιση παρά το αίμα παρθένων... Άλλοι λένε ότι ζήτά αίμα παρθένων για να κάμει έντύπο. Άλλοι τον άδικολογούν λέγοντας ότι το καθαρό και ύγιες αίμα που ζητά μόνο σε μια γερή άνταπτηρ κοπέλα βρίσκειται.

Ξαφνικά, καθώς άδωνει έξνοιαστος, το άυτόκίνητο του ο γιατρός Ζάκοβιτς φερνται άπτόμα. Ένα κάρρο ζευγμένο σε δυο μουλάρια πιάει τον δρόμο. Ο δίδ χωρικοί που το άδωναν σπεύδουν προς το μέρος του.

— Ά, γιατρέ! Τι σύμπτωσις! Σε σ' άρεχάσαστε, θέλωμε να δήτε έναν άρρωστο που υποφέρει πολύ από το στήθος του. Κινδυνεύει.

— Νά τον φέρετε στην κλινική μου!

— Ο άρρωστός μας δεν μπορεί να μετακινήθ. Έρχόμαστε να σ' άρε πάρουμε...

— Πού βρίσκεται λοιπόν; Μισή ώρα μακριά από δώ. Ο γιατρός άναγκάσθηκε να δεχθή. Ήταν άλλως τε καθηκον του.

Σε λίγο το άυτόκίνητο του σταματούσε στο δάσος μιας άροφής κοιλάδας, όπου έπεφτε ένας καταρράκτης. Ένα μικρό σπιτάκι, χωμένο μέσα στα δένδρα, ήταν ή κατοικία του άρρώστου.

Όταν ή κατοικία του άρρώστου, άντικρυς χωμένο σε μια πολυάριθμη ένα ύψηλο, όρατο γέρο, πολύ άδυνατισμένο.

— Πάμπλο παιδί μου! το έλεγε με γλυκύτητα ο ένας, από τους δύο χωρικούς, σο φέραμε τον γιατρό.

— Έκείνος κούνησε θλιμμένα το κεφάλι του.

— Άμφιβάλλω πολύ αν θα μου δώση την ύγεια μου.

Ο γιατρός του έλεπε να βήξη, τον στήθονόσχε, έβλε την θερμότητα του και άόμεινε σιωπηλός.

Ύστερα, πήρε κατά μέρος τον πατέρα του νέου σε μια γωνιά του δωματίου.

— Ο υιός σου έχει κατεστραμμένο το αίμα.

Το δειλινό, ο γιατρός τους άποκαρτέα. Καί έπιστρέφει στην κλινική του. Μα είνε πολύ έπιφυλακτικός. Δεν τόλμα να άνηγήσει σε κανένα την άλλόκοτη αυτή περίπτωση. Άλλως τε, δεν συνήθειζε να λήη συχνά τη κάνει καί πός έργάσεται.

Άποστό, ή άνάμνησις της Ζουάννας το έχει μένει ζωήρη στη σκέψη.

Τι' αυτό και ύστερα από λίγο καιρό, χωρίς να το θέλη, άδωνει το άυτόκίνητο του στο μέρος, έκείνο όπου είχε γνωρίσει τους άρρώστους πελάτες του, με την κρυφή έλπίδα να ξαναβή τη Ζουάννα.

Ξαναβρίσκει το άροσσοτό τοπίο με τον καταρράκτη που κούλα σcheid άντικρυ στο σπίτι.

Ένας άνδρας κάθεται στο κατόφι, περίλυπος, με το πρόσωπο μέσ' τα γέλια. Ο γιατρός τον άναγνωρίζει. Είνε ο πατέρας του Πάμπλο.

— Έσεις, γιατρέ, έδω! σπεύδει να τον άποδεχθή έκείνος, Ω, αν έξεραι... Πάνε σαρανταόντα άρες που ο άροσστός σου βρίσκειται βαθειά άσκαμένος στο χόμα...

Ο γιατρός κάνει μια άσθόρη μνητική κίνηση άπιστοχόρησας.

— Μην τρουάεσαι... Ξέρω πώς ή άποτυχία δεν πορεύεται από σ' άς, μα από το αίμα έκείνης της έλκευσης, που ο διάβολος να πάρη την ψυχή της! φωνάζει ο πατέρας του νεκρού Πάμπλο.

— Τι έννοείτε, άπλάστ;

— Πώς το αίμα που μεταγγίσατε δεν ήταν υγία πραγματική παρθένο. Μα έννοια σας, και έλο το βραμμένο αίμα που σκότωσε το παιδί μου, το ρούφηκα από της φλέβες της, άνοίνοντας της πληγής στο στήθος της μ' αυτό έδω το σπλιέτο!

9^ο

— Μήπως κοντεύω ν' ανακαλύψω κάποιο θετικό ίχνος, που θα μου πληρώσει ή δαύνομια με πολύ χρήμα και με την προστάσια της;

Χοιμογέλασε, πήρε από ένα κουτί μιά μικροσκοπική μπιλιάρη, την ξεβούλωσε και έχυσε μερικά σταγονίδια από το περιεχόμενο της στά άχρωμα χείλη της Πήρ, για να την συνεφέρει.

— Άν όμως ήταν φρονιμότερη, ή κυρία Μπαράχα θα συγκρατούσε τη γλώσσα της, δεν θα μιλούσε, γιατί, πίσω από το μεγάλο βάζο των λουλουδιών, έφύλαγε ο κίτρινος Σίκι - Χό, ο οποίος άκουσε άθελάτος όλα τα λόγια της, τόν μονόλογό της...

ΥΙ

— Η ημέρα αυτή ήταν πιο έξαντλητική από κάθε άλλη. Ένα ξαφνικό γκρέμισμα κάποιου στοάς του δρυχείου είχε φυλάκισει μιά ομάδα καταδικών, και μαζί μ' αυτούς τόν αρχιδεσμofύλακα Λεκλέρς. Η εργασία για τη διάσωσή τους είχε αρχίσει έντατικά. Ο άρχιμηχανικός και ο διοικητής έندιαφερόντουσαν πρό πάντων για τόν Λεκλέρς, έναν άνθρωπο σκληρό, άγριο με τούς καταδικούς και άτιμο οπισθόν.

Μιά τρύπα ανοίχθηκε γρήγορα, ανάμεσα στά γκρεμίσματα, και από αυτήν έπεσε ένας σωλήνας άερσιμού, που έπέρασε στους θαμμένους να άναπνεύσουν έλεύθερα.

— Έπειτα από 6 ώρες συνεχούς δουλειάς, είχαν άπλευθερωθή όλοι και είχαν έλνασθή τή φώς τής ημέρας. Ο Ζαλαμόρ και ο δικηγόρος είχαν εργασθή ένθουσιασμένα από κάθε άλλον για τή διάσωση αυτήν, με μιά άληθινή ήρωική αταπάρχηση. Ο διοικητής δεν μπορούσε να μή τούς συγχωρή. Έπειτα, για γενική άνταμωγή, διάταξε να σταματήση ή εργασία στο δρυχείο, όλη την ύπόλοιπη μέρα. Οι καταδικώ ύγυρισαν στο βάλαμό τους, για ν' άναζητήσουν στον ύπνο τή λήθη και τή γαλήνη.

Τήν άλλη μέρα, μισή ώρα άφού άρχισε ή δουλειά, ο Ζαλαμόρ και ο σύντροφός του άρχισαν να έφυλάνουν μεθοδικά τή έξλινα ύποστηρίγματος τής στοάς, που κατέληγε στην τρύπα, μέσα στοά αυτή ήταν έρημη και οι δύο φίλοι ήξεραν ότι δεν ύπηρεχε φόβος να τούς ένοχλήση κάποιος.

— Έβγαζαν τή χονδρά μαδέρια σ' ένα κομμάτι τής στοάς, ως δέκα μέτρα μακρύ. Άντιμετώπιζαν τόν θάνατο, με άόρρος και ήρωισμό. Τό σχέδιό τους ήταν άπλό και τραγικό: Η στοά θα γκρεμιζόταν, σχηματίζοντας έτσι λοιπόν άνδρακωρυχείο. Θά προσπαθούσαν τότε μένους στη μακρινότερη άκρη τού δρυχείου, τή χή και έπειτα θά σταματούσε τήν άρ-πραγματοποίηση τού τολμηρού σχέδιό τής άρ-έννοουσαν να ύγυρισαν πίσω, σε καμιά περί-πεθάνου!

Θά κατέβαιναν στη μυστηριώδη ύπληιά. Άν τον μεγάλο σκοπό τούς. Άν όχι, θά πάντα!

— Έπί τέλους, κατά τής 8 τή πρωί, ένας ό-όλο τού δρυχείο. Σφύρια και σκαπάνες σταμάτησαν για μιά στιγμή. Όλοι έμειναν σάν άμασία! Κάποια στοά, κακά ύποστηρίγμενη, έ-χε γκρεμισθή, ίσως με ανθρώπινα θύματα!

— Άμέσως όμως ξανάρχισε ο άναγκαστικός ρυ-

θμός τής εργασίας. Άντήχησαν μερικές δια-ταγές, έφρες και έπιτακτικές. Σχηματίσθηκε γρήγορα τó άπόσπασμα τής διασώσεως και πέ-ρμενε.

— Έν τώ μεταξύ, ο άρχιμηχανικός είχε προσ-διορίσει τή γκρεμισμένη στοά. Και ξεκίνησε, επί κεφαλής τού άποσπάσματος.

— Όταν έφθασαν στην είσοδο τής στοάς, διέ-ταξε:

— Καθένας σας να προχωρή σιγά - σιγά χωρίς ν' άκούμπά στους τοίχους, δίχως νά μιλιά, χωρίς να σκουντά τίποτε με τόν πόδι του. Όποια άκούση πρώτος ένα θόρυβο να είδο-ποιήση. Έμπρός!

— Η ομάδα τών καταδικών προχώρησε με προ-φύλαξη μέσα στο σκοτάδι...

— Ο διοικητής τών κατεργών, ξαπλωμένος σέ μιά άντη πολυθρόνα, κάπνιζε ένα τεράστιο πούρο. Έξαφνα, ένα κουδούνισμα τού τηλεφώνου τάραξε τήν άναπαύση του. Άρπασε τó άκου-στικό, θυωμένος για τήν ένόχληση, βάρυ και βραδυκίνητος. Μιά μακρινή φωνή τού έλεγε:

— Είσθε σεις, κύριε διοικητά;... Έδώ ο άρ-χιμηχανικός. Η στοά 137 κατέρρευσε, σέ βά-θος που δεν ύπόρεσα άκούη να προσδιορίσω. Μολονότι τó άπόσπασμα τής διασώσεως εργά-ζεται άκούραστα από άρκετές άρες, δεν κα-τάρρωσε τίποτε άκούη. Τι διαταγές έχετε να δώσετε;

— Γι' αυτό με άπασχολήσατε από τή σοβα-ρή εργασία μου; Φώναξε με μανία ο διοικη-τής. Άν πιστεύετε ότι δεν ύπορει να γίνη τί-ποτε, σταματήστε, άφήστε τή στοά, τó σκάφι-μο, και τó τηλεφώνο μαζί!

— Τό γκρεμισμα έθαψε ζωντανούς δύο κατα-δικούς, πρόφερε ο μηχανικός ψυχρά και λαγω-νικά.

— Έ και τί μ' αυτό; Ξέσπασε ο διοικη-τής.

Καταλαβαίνοντας όμως ότι τόν παράκανε, δι-ώρθηκε άμέσως τόν λάθος του, προσθέτοντας:

— Δού καταδικούς είπατε;

— Μάλιστα. Τόν Ζαλαμόρ και τόν άδικηγό-ρο που δουλεύαν χωριστά άπ' τούς άλλους. Όσο και αν προσπαθήσαμε να έπικονομήσαμε νω-λοιπότε, δεν έλάβαμε καμιά άπάντηση. Κλί-πώς, σάν ρωτά ότι δεν ζούν πιά. Συνε-ψιμο, για να βρεθούν τά πτώματα τόν σκά-άναβληθή για άλλοτε ή άναστήλωση τής στοάς.

— Άναβάλετε για άλλοτε! Τι διάβολο, δεν ύπορει να σταματήση όλη ή εργασία τού δρυ-χείου, για να βρεθούν δύο άχρειοί, που ά-χουν πάψει πιά τώρα να μάς σκουτίζουν! Οι άνδρες τού άποσπάσματος να ξαναγυρίσουν ό-ά μέσως στις συνηθισμένες τών δουλειές. Κατα-λάβετε;

— Πολύ καλά, άπάντησε ξερά ο άρχιμηχα-νικός.

— Ο διοικητής άφησε τó άκουστικό και χτύ-πησε ένα ηλεκτρικό κουδούνι. Ο γραμματέας του παρουσιάσθηκε στην πόρτα.

— Ψάξτε τόν άρχέον, διάταξε ο τύραννος δίκων, τού Ζαλαμόρ και τού άδικηγούρου. Συν-τάξτε τής πράξεις τού θανάτου των και φέ-ρε τής να τής ύπογράψω.

Τό διηγηματικό μέρος
του ενός λεπτού.

Στό έστιατόριο

Ο π ε λ α τ η ς.—Γκαρσόν! Φέρε μου ένα ζεστό ζουμί.

Τό ζουμί σερβιρείται και καταβροχθίζε-ται άπ' τόν πεινασμένο πελάτη.

Ο π ε λ α τ η ς.—Γκαρσόν! Φέρε μου κρέας με πατάτες.

Τό κρέας με τής πατάτες σερβιρείται.

Ο π ε λ α τ η ς.—Γκαρσόν! Φέρε μου και μιά μπιλιάρη καλό κρασί.

Τό κρασί σερβιρείται.

Ο π ε λ α τ η ς.—Γκαρσόν! Φέρε μου μύλα.

Σερβιρονται και τά μύλα. Ο πελάτης τά τρώει.

Ο π ε λ α τ η ς.—Γκαρσόν! Φέρε μου κι ένα κουτί τσιγάρων.

Τό γκαρσόν άγοράζει ένα κουτί τσι-γάρων και τόν παραδίδει στον πελάτη, προσ-ήταν τόν πομπιμπιούρ του.

Ο π ε λ α τ η ς.—Γκαρσόν, φέρε μου τόν λογαριασμό...

Ο π ε λ α τ η ς.—Όχι παιδί μου. Τόν... πόλσιμον! Δέν έχω λεφτά να πληρώσω!

ΡΟΛΑΝ

Αυτός ήταν ο έπικηδειος τού Ζαλαμόρ και τού φίλου του...

— Άλλά, στην πραγματικότητα, οι δύο σύντρο-φοι δεν είχαν πεθάνει.

— Άφού προκάλεσαν τó γκρέμισμα τής στοάς έφυγαν για νά μή ταφούν κάτω από τής πέ-τρες, έτρεξαν όσο γρηγορότερα τούς έπέτρε-παν οι άλυσίδες των, κρατώντας υπό χέρι τή βαρέα σιδερένια μπάλια.

— Πηδούσαν, σκόνταβαν, έφεταν, πληγώνον-τουσαν. Άλλά δεν καταλάβαιναν τίποτε άπ' τήν κατάσταση. Άπ' τή λαμπερή έλπίδα τής έλευθερίας!

Τούς περίμεναν άκόμη πολλές δοκιμασίες. Ένοιωθαν όμως τόσο χαρά, γιατί δεν έσκυ-βαν πιά κάτω από τόν ζυγό τών κατέργων, ό-στε, όταν έφθασαν λαχανιασμένοι στην τρύπα τους, άγκαλιάσθηκαν σφιχτά και ξέσπασαν σέ κλάμματα εύτυχίας.

— Έπειτα ρίχθηκαν στη δουλειά, δίχως νά χά-νουν καιρό.

Μεταπολιτώντας ένα μεγάλο κομμάτι κάρβου-νο, ο Ζαλαμόρ ξεσκέπασε μιά κρύπτη και πή-ρε από μέσα ένα μακρύ και λεπτό σχοινί, δύο καλές λίμες, ένα μπουκαλάκι με λάδι, τέσσε-ρις πλάκες σοκολάτα, δύο κερί, ένα φυτίλι, ένα φυσιγγίο δυναμίτιδος κι ένα άλλο από μαύρο μπαρούτι, ένα κουτί σπρίτα, μιά μπουκα-λά ατρίλ και δύο γερτά μαχαίρια. Τά είχαν προμηθευθή ό-ά αυτά κρυφά από τή γυναικα του φαρφουλάκος τού νησιού, συνηθισμένη σέ τέτοια λαθρεμπόρια.

Και τά χρήματα για νά τά πληρώσουν; Μά δεν ύπάρχει κατάδικος, που να μην έχη κακά κρυμμένα ένα χρηματικό ποσόν, για να τó μετοχειρίσθ ή όταν παρουσιασθή ανάγκη.

— Ένώ τó άπόσπασμα τής διασώσεως άρχιζε τής προσπάθειάς του για τó καθαρίσμα κατ'ή-στοάς, οι δύο σύντροφοι, καθισμένοι κατ'ή-στην άκρη τής σιδερένιας χαλκάδας που έ-λημάριζαν τούς σιδερένιους χαλκάδες που έ-σφιγγαν τόν άστράγαλό τους. Μερικές σταγό-νες λάδι διευκόλυναν τόν πρώτο αυτό πηδημά τους πρός τήν έλευθερία.

Τά δάχτυλά τους έσφιγγαν σπασμωδικά τή λίμα, τó θαυματουργό εκείνο σιδεράκι, τó μα-γικό κλειδί που θά τούς άνοιγε τήν μεγάλη πόρτα!...

— Έπί τέλους, τά σιδερά τούς έπесαν, κοιμέ-να. Έλεύθεροι κι οι δύο, πήδησαν όρθιοι, έ-τοιμοι να άντιμετωπίσουν πολλές άκόμη κα-δύσκολες προσπάθειες.

— Έμεγάλωσαν με τó σφυρί τήν τρύπα που εί-χαν άνοίξει στο έδαφος, έτσι ώστε να χωρή-ναι τήν περσίδα άπ' εκεί ένα ανθρώπινο σώμα. Στή μέση ένός χονδρού μαδερίου έδεσαν γερά τήν μιά άκρη τού σχοινιού.

Κάτι μακρινά χτυπήματα τούς έκαναν νά σταματήσουν. Έμειναν ακίνητοι, με τó αυτί τεντωμένο.... Κατάλαβαν ότι οι άλλοι καταδι-κώτες χτυπούσαν συστηματικά άπ' έξω με τά σφυ-ριά τους, ζητώντας άπ' αυτούς ένα σημείο ζωής...

— Ψάχνουν για μάς! μουρμούρισε ο Ζαλα-μόρ.

— Θά μάς βρούν! έλεγε ο δικηγόρος.

— Νεκρούς όμως! Δέν ξαναγυρίζω πιά εκεί έπάνω ζωντανός!... Νά, ή τρύπα είναι έτοιμη, μάς περιμένει. Η καβαρνά με τó σχοινί, για νά βρω τή ζωή, ή κάνω μιά βουτιά και ήσυ-χάω για πάντα!

Σάπασαν και περίμεναν τήν άπόφαση τού ά-πεπρωμένου, με τήν καρδιά σφιγμένη από ά-γωνία.

— Η τύχη τούς βοήθησε: Τά μακρινά χτυπή-ματα άφαιώσαν κι' έσπασαν έντελώς. Άπλώθη-κε βαθειά σιωπή.

— Ήταν ή στιγμή που, μετά τού τηλεφώνημα τού άρχιμηχανικού, ο διοικητής διάτασε να συνταχθούν οι πράξεις τού θανάτου τών δύο καταδικών.

— Έπειτα από μιά σπασμωδική άναμνη, οι δύο σύντροφοι πέσθηκαν άπ' είχαν άποφύγει πιά τόν μεγάλο κίνδυνο. Κυττάζοντας, με μά-τια που έλαμπαν από χαρά. Και ξανάρχισαν τή δουλειά τους.

— Έβαλαν τó μαδέρι έπάνω στην τρύπα, έτσι ώστε οι δύο άκρες του να έσπερνούν τή χείλη τής και να άκούμπουν στο έδαφος. Στή άλλη άκρη τού σχοινιού, έδεσαν μιά λάμπα άνθρα-κώχου και τήν κατέβασαν σιγά - σιγά στο κενό.

Τό μικρό εκείνο φώς έφεγγε σάν αστέρι έλ-πίδος, μέσα στη σκοτεινή άβυσσο. Φαινόταν σάν να τούς έλεγε άπ' εκεί κάτω:

«Έλάτε, κατεβείτε! Έγώ σάς φωτίζω! Κα-τεβήτε, με πίστη στη νίκη!»

— Όι δύο φίλοι κυττάζοντας με συγκίνησι. Έ-πειτα έκαναν τής τελευταίες προετοιμασίες: Μοίρασαν μεταξύ τους τής σοκολάτας και τά μαχαίρια. Ο Ζαλαμόρ κράτησε τόν ατρίλ. Κα-θώς πήρε ένα φυσιγγίο δυναμίτιδος, τούλιναν γύρω στη μέση τους τή βρώμη μπλούζα τους, πλησιάζαν στην τρύπα, κι' ο δικηγόρος κρέ-μασε από πάνω τó άλλο φανάρι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Μαρία-Χριστίνα

— ή πονεμένη βασίλισσα—
που έλάτρευε τόν άπιστο
σύζυγό της Άλφ-σο ΙΒ'
της Ιοπανίας

Ένας σκληρός σύζυγος

— Έπιτρέφοντας εκείνο τó βρά-δυ ο Άλφόνσος ΙΒ' της Ιοπανί-ας στά βασιλικά διαμερίσματα του, βρήκε τήν νεαρή σύζυγό του Μαρία - Χριστίνα να κλαίη.

— Τήν πλησίασε και ζήτησε να μά-θω τó λόγο.

— Είμαι μιά δυστυχισμένη... ύπόρεσε μόνο και τραύλισε ή Μα-ρία - Χριστίνα ξεσπώντας σ' άνα-φυλλιά που τήν συγκλόνιζαν ό-λόκληρη.

— Ο Άλφόνσος, δεν ζήτησε πε-ρισσότερες εξηγήσεις. Έφερε πό-λύ καλά τόν λόγο που έκανε τήν βασιλική σύζυγό του να κλαίη.

— Άρκεσθήκε μόνο να πη με θιαίο κάπως τόν:

— Τά κλάμματα μ' έκνευρί-ζουν...

Και βγήκε από τó δωμάτιο, χτυπώντας πίσω του δυνατά τήν πόρτα.

Είχε περάσει ένας μόλις χρό-νος από τήν ημέρα που ή Μαρία - Χριστίνα, ή άρχιδουκίσσα τού Χάψ-μουργκ, και άνεψιά τού βασιλέ-ως Φρογκίσκος Ιωσήφ είχε φτά-σει στην Ιοπανία για νά παν-τρευθή τόν χήρο βασιλέα Άλφον-σο ΙΒ'.

Και όμως ο Άλφόνσος είχε ή-δη άρχισει να ξεχνά ότι ήταν παν-τρεμένος. Και παραμελώντας τή γοητευτική σύζυγό του, ήταν έρ-πρωλασμένος με τήν όραση πρό-σφατισμένη τού βασιλικού Θεά-τρου, τήν θερμή θουαρέζ, περισ-σότερο άπ' όσο τού έτέρεπε ή βα-σιλική άξιοπρέπεια του.

Και όμως ή σερνή Μαρία - Χρι-στίνα τόν είχε άγαπήσει, με τόσο πάθος, τόν άσπατον αυτόν Άλφόν-σο! Και δεν είχε άλλη φροντίδα παρά πώς να τού γλυκάνει τήν ζωή με τής τρυφερές περιποιή-σεις τής.

Τό φάντάσμα τής νεκρής

Τό πρώτο σύννεφο που παρου-σιάσθηκε στον όρίζοντα τής συζυ-γικής ζωής των ήταν όταν ο Άλ-φόνσος παρήγγειλε ένα τ εράστιο πορτραίτο τής πρώτης τού γυναι-κάς Μερσεντές και τó τοποθέτη-σε στην κρεβάτοκάμαρά τους!

— Ήταν επόμενο να έξαφθή ή ζη-λοτυπία τής Μαρίας - Χριστίνας, έστω και για μιά νεκρή.

— Δέν θά ύπόρεσεν νά άνεχθώ μιά τέτοια μεταστροφή λατρείας, παραπονέθηκε στον Άλφόνσο.

— Η Μερσεντές δεν πέθανε για μένα! τήν άποστόμωσε ο σύζυγός της. Δέν θά τήν έχασω ποτέ. Αυτό δεν θά μου τó συγγωροσέ-ούτε ή νεκρή, ούτε ο λάος μου, που τήν λάτρευε σάν θεά.

— Πραγματικά ή Μερσεντές ήταν τόσο δημοφιλής, που δεν ύπορει-σε ούτε και σ' αυτήν τή έκκλη-σία να πάη, χωρίς ο λαός να τρέ-ψη να τήν κυκλώσει και τήν ζη-τωκράσασθ.

Και πολλές φορές τής έέσχι-ζε τó φάρμα για νά πάρη ένα κομμάτι για άγάνυσι!...

— Ένα φάντασμα, λοιπόν, είχε προβάλλει έσφακνά άνάμεσα στο βασιλικό έξωγο. Και είχε σκιά-σει από τόν πρώτο γήνο τού γά-μου τους, τήν έρωτική εύτυχία των...

Ζηλιτοσύνη

Μά, δεν ήταν μόνο τó φάντασμα αυτό που έκαμε έφελτάρεις τής ζωής τής σερνής βασίλισσας.

— Έίνα - σιγά άρχισαν να ξεπα-

βάλλουν και άλλα φαντάσματα, με άárκες και δούτα αυτή τή φο-ρά.

— Ήσαν οι διάφορες φίδες τού Άλφόνσου, που δεν δίταξε να τής δέχεται και σ' αυτά τά άνά-κτορα. Πότε μιά έλαφρή μπαλα-ρινούλα και πότε μιά δίσαιμη τρα-γουδίστρια.

Χωρίς τήν παρέμβάση τής κου-νιάς τής, τής Ινφάντα Ισαβέ-λας, ή Μαρία - Χριστίνα θά έβου-λε άσφαλώς κάποια μέρα για νά γυρίση στην Αυστρία, άναφέρουν οι Ιστορικοί και ο βιογράφος τής κόμης ντε Ρομάνος.

— Αλλά, σ' αυτό δεν ήταν παρά μιά άπλή έκδήλωση ζήλιας μιας έρωτευμένης γυναίκας, που ζήτου-σε νά συγκινήσει και νά φέρη πίσ-ω στην άγκαλιά τής τόν άπι-στο...

Και άπόδειξε τού ότι τόν άγα-πούσε εινε ότι έτρεμε μπρος ο Άλφόνσος έπάθαινε τίποτε στά δι-άφορα ταξείδια που έκανε και ότι γινόταν τρελλά από τή χαρά όταν τόν έβλεπε να ξαναγυρίζη σ' αυτόν και άβλαβής.

Η τραγική αλήθεια

— Ο Άλφόνσος, ώστόσο, ήταν χαμένος. Κανείς δεν άγνοούσε ά-πό τó περιβάλλον του ότι ή φυ-μωατσία που τόν είχε προσβάλλει από καιρό, θά τόν έφερνε πολύ γρήγορα στον τάφο.

— Έίχε κρατηθή μυστικό όμως τó γεγονός αυτό, για νά μην έπωφε-ληθούν οι έχθροί τής μοναρχίας και έτοιμάσουν κανένα έπαναστα-τικό κίνημα.

— Ένα πρώινό τού 1885, ο Άλ-φόνσος έφυγε από τó παλάτι, χω-ρίς νά άποχαιρέτηση τήν γυναίκα του...

Τρελλά από άγωνία ή Μαρία - Χριστίνα άναστατώνει τόν κόσμο για νά μάθω πού πήγε ο Άλφον-σος. Και τέλος, πληροφορείται τήν τραγική αλήθεια, άπό ένα έμπιστο ύπηρετή.

Ο βασιλέας εινε πού άρ-ρωστος. Έχει, λέγουν, θυματί-σι. Και κατέφυγε στο Πράντο ένα προστάσιο τής Μαδρίτης — για νά άποφύγη τά άδίκαιρα βλαμύματα...

— Η Μαρία - Χριστίνα έτοιμά-ζετ αι άμέσως να πάη να τόν δει. Μά τήν ίδια στιγμή τής διαβί-ζετ αι μία διαταγή τού Άλφόνσου που τής έπιβάλλει νά παραμείνη στη Μαδρίτη και τήν ύποχρεώνει νά πηγαίνη κάθε βράδυ στο...

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΗΣ, ή πονεμένη βασίλισσα έμεινε βασίλισσα τής Ιοπανίας ως τήν ημέρα που ένηλικιώθηκε ο μικρός διάδοχος Άλφόνσος ΙΖ' που γεν-νήθηκε λίγους μήνες μετά τόν θά-νατο τού πατέρα του.

Πιστή στην άναμνηση τού Άλ-φόνσου, ή Χριστίνα διοίκησε τήν δεύτερη πατρίδα τής με άξιοσύ-νη, μαστή άφροσύνη, άποκρούοντας με γαλήνη και σθένος τής έρωτικής επιθέσεως τού άγληρού Κανόδα.

Πέθανε μιάν άνοιξιάτικη αυγή με τó πικραμένο χαμόγελό στα χείλη, χωρίς να παραπονέση ποτέ σέ κανένα, για τήν μαρτυρική ζωή που τής έχάρισε ένας άνά-ξιτος σύζυγος...

MIX. XANNOY ΣΗΣ

ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΑΓΑΠΗΣ

Ο μόνος που έρχεται να τήν καθιστούσε εινε ο τρυφερός Κανό-δάς, ο έμπιστος ύπουργός τού Άλφόνσου. Μά οι σκοποί του εί-νε ύπουλοι... Από καιρό, ή Μα-ρία - Χριστίνα εινε ο έλκυστικός άπληγορευμένος καρπός γι' αυ-τόν...

— Η σερνή βασίλισσα τόν άπα-θεί μ' εύγενεια.

— Τό Ιατρικό δελτίο άπόψε παρουσιάζει πολύ σοβαρή τή κα-τάσταση τού Άλφόνσου, τού λέει με άκρυμα στά μάτια. Άπορώ πώς με καθιστάς σεις, Κανόδα!

Τό ίδιο βράδυ, άργά τά μεσά-νυχτα, φεύγει κρυφά για τó Πράν-το. Δέν άντέχει περισσότερο...

— Πρέπει να τόν δώ! ψιθυρί-ζει. Θά ύπόρεσεν να τού τανάσω-τό ήθικό, να τόν ένισχύσω, να τόν σώσω...

Δέν τήν άφίνουν όμως να φτάση ως τόν θάλαμο τού βασιλέα. Και έπειδή αυτή έπιμένει, τής λέ-νε ότι ο βασιλέας κοιμάται.

— Η αλήθεια όμως εινε ότι ο Άλφόνσος ήταν ήδη νεκρός από τής 11 τή νύχτα.

— Η Μαρία - Χριστίνα δεν έχε-σε ποτέ τί αυτός που τήν άπο-μακρυνε από τó προσέφαλο τού άγαπημένου τής συζύγου ήταν ο άπαίστος Κανόδας.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΗΣ, ή πονεμένη βασίλισσα έμεινε βασίλισσα τής Ιοπανίας ως τήν ημέρα που ένηλικιώθηκε ο μικρός διάδοχος Άλφόνσος ΙΖ' που γεν-νήθηκε λίγους μήνες μετά τόν θά-νατο τού πατέρα του.

Πιστή στην άναμνηση τού Άλ-φόνσου, ή Χριστίνα διοίκησε τήν δεύτερη πατρίδα τής με άξιοσύ-νη, μαστή άφροσύνη, άποκρούοντας με γαλήνη και σθένος τής έρωτικής επιθέσεως τού άγληρού Κανόδα.

Πέθανε μιάν άνοιξιάτικη αυγή με τó πικραμένο χαμόγελό στα χείλη, χωρίς να παραπονέση ποτέ σέ κανένα, για τήν μαρτυρική ζωή που τής έχάρισε ένας άνά-ξιτος σύζυγος...

MIX. XANNOY ΣΗΣ

ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΑΓΑΠΗΣ

Ο μόνος που έρχεται να τήν καθιστούσε εινε ο τρυφερός Κανό-δάς, ο έμπιστος ύπουργός τού Άλφόνσου. Μά οι σκοποί του εί-νε ύπουλοι... Από καιρό, ή Μα-ρία - Χριστίνα εινε ο έλκυστικός άπληγορευμένος καρπός γι' αυ-τόν...

— Η σερνή βασίλισσα τόν άπα-θεί μ' εύγενεια.

— Τό Ιατρικό δελτίο άπόψε παρουσιάζει πολύ σοβαρή τή κα-τάσταση τού Άλφόνσου, τού λέει με άκρυμα στά μάτια. Άπορώ πώς με καθιστάς σεις, Κανόδα!

Τό ίδιο βράδυ, άργά τά μεσά-νυχτα, φεύγει κρυφά για τó Πράν-το. Δέν άντέχει περισσότερο...

— Πρέπει να τόν δώ! ψιθυρί-ζει. Θά ύπόρεσεν να τού τανάσω-τό ήθικό, να τόν ένισχύσω, να τόν σώσω...

Δέν τήν άφίνουν όμως να φτάση ως τόν θάλαμο τού βασιλέα. Και έπειδή αυτή έπιμένει, τής λέ-νε ότι ο βασιλέας κοιμάται.

— Η αλήθεια

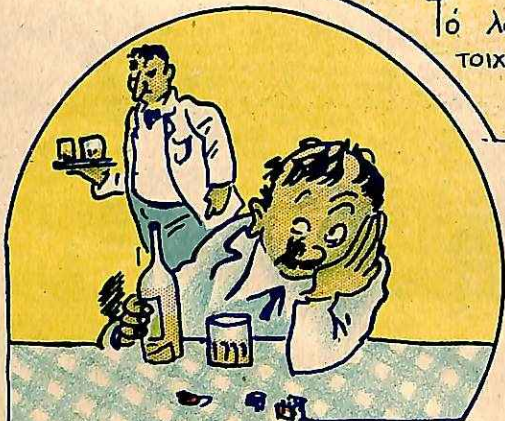
Τό λάθος τού
τοιχομουλητού.

-Εμπρός... Ξέχασα νά σε
ρωτήσω, αγαπη μου, τί
προτιμάς, διαμάντια,
μαργαριτάρια, ή
γκαραντιά ;

-Γιατί βάζετε τεχνητά
ανθη στο τραπέζι;
-Βάζουμε φυσιολογικά,
μα τ'α τρώγανε οί πε-
λάτες.

Ο μέθυσιμος: - Τα
βλέπω όλα διπλά.
Τό γυαρέον: - Κλείσε
τότε τό ένα βουν μά-
τι.

ΑΗΣΑΝΔΡΟΣ μυθιστογραφικός

-Τί μάς υμντάς έτσι;
δέν βοήθαμε στό μα-
γαζιά παρά ένα μονά-
χα ζευγάρι παπούτσια.

-Εγώ δέν τρώω αστυνο-
μικά μυθιστορήματα,
γιατί με ταραζουν στον
ύπνο φριχτοί έφιδάτες

Ο Σωφέρ: -Χαθήκαμε!
Ο'Επιβάτης: -Μα δέν μ'ε
είπες πώς είσαι ηλίθιος
άεροπόρος;-

Μπαμπά, νά παραχωρήσω τήν
θέσι μου στην κυρία;
-----!!!

-Απαγορεύεται ή με-
ζών ή το τραίνο.
Τότε τό μεταφέρ-
... έτος τού τρέ'